

Dvisavaitinis iliustruotas Jaunimo laikraštis. L. Vyčių organizacijos organas,
TOMAS IV. LAPKRIČIO (NOVEMBER) 30 D., 1917 M. No. 19 (40)

Entered as Second Class Matter Oct. 23, 1915 at the P. O. at Chicago, Ill.
 Under Act of March 3, 1879.

Spaustuvės Reikalai.

LIETUVOS Vyčių organizacija plačiais žingsniais varosi pirmyn. Jinai į šiuos kelis metus išaugo, iškerėjo — užėmė savo veikimui visus Suv. Valstijų lietuvių naujokynus. Narių skaitlingumas bei jų uolumas — tai organizacijos pajėga. Vidujinis plėtojimas ir priešų pergalė tikrai tuomet užtikrinti, kuomet šitoji organizacijos pajėga remiasi ant tvirtų vienybės pamatų. Tobulas mūsų narių vienybės ryšys yra organas "Vytis". Jisai pridūoda veikiantiems Vyčiams bei Vytėms energijos, uždega atšalusius-apsileidusius prie uolaus darbo ir visus organizacijos narius veda prie vieno mūsų Idealo.

Remti savo organą finansais bei raštais yra labai prakilnus darbas. Bet, to neužtenka. Šiandien, kuomet mūsų organizacija sparčiai auga — su ja kartu auga ir jos reikalai. Mes privalome juos aprupinti. Svarbiausias neatidėliotinas šių dienų reikalas — tai organizacijos centro reikalingumas. Šis mūsų centras — yra nuosava spaustuvė.

Spaustuvė yra mūsų organizacijos tvirtovė. Mes negalime tikėtis didelės pažangos, neturėdami savo spaustuvės. Ankščiau ar vėliau draugija, pasiekusi savo augščiausio to-

bulybės laipsnio, neturėdama savo vienybės centro, kuris visų nuomones pina į vieną tikslą — turi skilti. Tai paprastas visuomenės gyvenimo apsidreikimas. Mes Vyčiai bei Vytės, norime augti ir stiprėti; mes norime žengti pirmyn — mums reikalinga nuosava spaustuvė. Jos milžinišką svarbą kiekvienas atjaučia ir delto kiekvienas butinai turi prisidėti prie jos inkurimo.

Pereitas L. Vyčių Seimas padarė pirmutinį žingsnį, nutardamas ją steigti ir tai kuogreičiausia. Lengva nutarti, bet nepervirš lengva tą nutarimą inkunyti. Čia reikalinga didelė suma pinigų. Bet iš kur juos imti? Organizacijos iždas tuščias. — Tai klausimas, kuris turi uždegti kiekvieno Vyčio bei Vytės širdį. Kiekvienas turi stengtis šį nutarimą vykinti, nes visų lygi priedermė.

Norėčiau čia paduoti vieną sumanymą. Spaustuvės įrengimui reikia mažiausia 4000—5000 dolerių. Randasi keletas asmenų, kurie noriai pinigų paskolintų: atsiranda ir keletas aukotojų — bet tai vis tikrai mažmožiai. Mūsų visuomenė įvairių įvairiausiai reikalais prislėgta, jau atbuko bedalindama aukas. Veltui mums tikėtis iš visuomenės paramos. Ir tai būtų netinkamas pasielgi-

mas tos paramos reikalauti. Mes patys privalome savimi apsirupinti. Musų organizacijoje yra apie 3,500 narių. Kiekvienas narys ir narė teaukoja tiktai po vieną dolerį spaustuvės reikalams—ir jau graži pradžia yra. Sudėjus savus pinigus su aukomis bei skolintais pinigais — ir turime savo spaustuvę. Neginu, kad daugelis atsiras tokių, kurie neišgalės duoti ir to vieno dolerio. Bet čia yra dar vienas išėjimas. Kuopa, kurios nariai nesugeba suteikti reikalaujamo mokesčio, tesurengia vakarą. Tuomet galės iš ineigų apmokėti už visus narius; kiek narių — tiek dolerių. Šitas pinigų siuntinėjimas neprivalo ilgai tęstis. Kuomet mes turime daug laiko, tai vis laukiame laimingo rytojaus — ir nieko neveikiame. Laikas mokesčiams surinkti negali tęstis ilgiau kaip tris mėnesius, butent — gruodis, sausis ir vasaris. Kovo mėnesyje mums reikia jau turėti savo spaustuvę. Surinktus pinigus reikia siųsti centro

iždininkės vardu, pažymint, kad skiriamą spaustuvei. Kuopų bei atskirų narių vardai bus garsinami organe.

Prie progos noriu priminti visiems pasižadėjusiems aukoti "Vyčio" spaustuvei, ypatingai tiems, kurie pereitame Seime pasižymėjo savo nepaprastu iškalbingumu — neatidėti savo prižadėjimų, bet tuoj išpildyti kas prižadėta.

Lietuvos Vyčiai bei Vytės! Štai progą — pasirodykime savo darbu, kad mes esame verti to brangaus vardo. Šiandien musų organizacijos gerovė reikalauja iš musų tos aukelės — neškime ją atvira širdimi ir aukokime ant Tėvynės aukuro. Atminkime, kad musų darbas nėra bergždžias. Mes dirbame prakilnų tėvynainių vertą darbą, pašvęsdami savo jėgas ir turtą savųjų gerovei, musų Tėvynės — Matušės labui. Tebuna visos musų pastangos pašvęstos Lietuvai, Lietuva-gi Kristui!

Jonas M. Navickas.

APŽVALGA

KALĖDŲ DOVANOMS SKIRIAMAS IŠLAIDAS ATIDUOKIME LIETUVAI.

Gražus paprotys, susilaukus didelės šventės, pasiųsti savo giminei, draugui bei pažįstamui nuoširdžius linkėjimus, išreikšti jausmus, bei šiokią-tokią dovanėlę suteikti. Bet dažnai tas paprotys perplačius rubežius turi. Pirkimas dovanų nevienam giliai patuština kišenių. Ir kiek dažnai be vertės daiktų perkama, nustebinimui ir patenkinimui savo prietelių.

Kai buvo laikai, kuomet nebuvo priedermės atkreipti domos ir duosnumo į kitokius reikalus, tuomet buvo galima ir ramia širdžia leisti pinigus visokiems uiekams.

Musų Tėvynė-Lietuva jau ketvirtų Kalėdų susilaukia prislėgta baisiausios nelaimės. Ji atskirta nuo viso pasaulio kariškomis sienomis, iščiulpta lig paskutinosios karės rekvizacijomis milijoninėms grobunų karuomenėms, neturi nei maisto,

nei kitokių išteklių. Alkis, džiova ir kitokios užkrečiamosios ligos šimtais-tukstančiais terioja žmonės, renka ir guldo į kapus be laiko. Tokiose sąlygose lietuvių tautai grėsia pasaulio istorijoje nežinoma katastrofa — visiškas sunykinimas. Dedasi tai tuo metu, kada musų tautai pradeda vis aiškiau žibėti viltis atgavimo nepri gulmingo buvio.

Ar galima tad daleisti, kad kol išbrėkš Lietuvai skaistesnis rytas, atrastume ją sustirusią, it lavoną, griuvėsiuose ir kapuose!

Kai rengsimės pirkti Kalėdų dovanas savo prieteliams, atsiminkime Lietuvos alkanus žmonės, atsiminkime jos vaikučius, neturinčius duonutės pavalgyti, nei šiltų drabužių kuneliams pridengti. Pirkime prieteliams tokias dovanas, kurios mažai kaštuotų, bet parodytų jausmus ir patenkintų, o atlikusius pinigus atiduokime badaujančiai Lietuvai. Bus ir šventės

daug smagesnės, kai sušelpsimė nelaimingas karės aukas — savo brolius. Žibančios jų veiduose padėkos ašaros bus mums didžiausiu džiaugsmu, kuomet sotūs ir laimingi švėsime Kalėdas.

Kalėdų dovanų pradžia Lietuvai jau padaryta. Tautos Fondo raštininkas skelbia, jau \$565.00 aukų surinkta Kalėdinin Fondu. Tas aukas sudėjo tik trys miestai: Brooklyn'as — \$135.00, Newark'as \$225.00 ir Petersonas — \$140.00. Jei tad ir kitos kolonijos šiuosmet taip gausiai papilds Kalėdinių dovanų Lietuvai, bus žymi jai mėdžiagiška ir moralė parama.

.. ..

ISTEIGKIME ORGANUI "VYČIUI" SPAUSTUVĖ.

Vyčių organizacijai vis besiplėtojant, ir jos reikalai darosi platesni. Šiandien organui "Vyčiui" be nuosavos spaustuvės vargas gyvuoti. Iš tos priežasties turi pasivėluoti ir šiaip nedateklūs jausti.

"Vyčio" spaustuvė užmanyta steigti Pittsburgh'e. Tai viena didžiausių lietuvių kolonijų, aplink kurią yra daug didelių ir mažesnių kolonijų. Žodžiu, ten didelis lietuvių centras, bet labai apleistas. "Vytis" Pittsburgh'ui ir jo apielinkėms būtų pageidaujamu svečiu ir turėtų gerą dirvą. Mes, katalikai, privalome ir apie tai pamanyti, kad tą dirvą yra reikalaš kuogreičiausia paimti į globą, kol nesuko savų lizdų kitos srovės. Ligšiol mes eidavome su darbu ten, kur matydavome didžiausių visuomenei pavojų iš laisvamanių pusės, nešančių ir sėjančių demoralizaciją ir iškrikimą tautos. Idėjiniu žvilgsniu "Vytis" Pittsburgh'e labai reikalingas.

Isisteigę savą spaustuvę, gelėtume priglausti kitus našlaičius laikraščius — "Moksleivį", "Tautos Rytą" ir kitus. "Vytis" eitų dvisavaitiniu, tai galėtų išlaikyti punktuališkumą (tvarkų ėjimą) ir kitiems laikraščiams tokią ateitį galėtų užtikrinti. Kas-gi nežino, kad laikraščio svarba ir pasisėkimas gludi jo tvarkame išleidinėjime ir tinkame sutvarkyme. Atimk tai nuo laikraščio, jis užvils skaitytojus ir nustos jų akyse reikšmės, nors jame duotumei geriausią peną.

"Vytis", budamas savo pastogėj, istengs plačiau paskleisti šviesos, plačiau ir dručiau judins organizacijos pulsą. Galėsime spauzdinti įvairių knygų-knygelių, kurių dabar nespauzdiname vien delto, kad neturime "namų", neturime kur padėti.

Norėtume atkreipti skaitytojų dėmą į šio numerio inženginį straipsnį ir paremti jame paduotą sumanymą. Jei visos Lietuvos Vyčių kuopos pritarš tam sumanymui ne tuščiu žodžiu, bet doleriu, kaip kad 11 kp. Homestead'e, ir 16 kp., Chicagoje, apsidėjusios kiekvieną narį dolerio mokesčiu organo spaustuvei, tai neilgai mums teks svetimoj pastogėj skursti ir elgėtauti.

.. ..

DU NAUJU LAIKRAŠČIU.

Iš Buenos Aires, Argentina (Pietų Amerikoje), susilaukėme "Žvaigždutės" — naujo katalikų dvasioje leidžiamo laikraščio.

Kokius tikslus ir pasauležvalgą atstovaus, "Žvaigždutė" apreiškė šiuose žodžiuose:

"Mes laikysimės krikščionių demokratų pakraipos, tai yra rupinsimės visu-kuom, kas reikalinga del darbininkų, bei kas gera, gražu, dora ir prakilnu...

"Mes rupinsimės skleisti katalikiškai-tautišką susipratimą, tikrais budami, kad mūsų bus geresnis ir laimingesnis gyvenimas tėvynei. Todėl ir žengsime prie jo remdami visus tėvynei naudingus darbus."

Iš širdies linkime "Žvaigždutei" užimti to šviesaus žibintuvo rolę Argentiniečių lietuvių tarpe, kuris ir šviestų, ir budintų ir rodytų kelią, kurio laikydamiš nenuklystų į šuntakius ir nepraptų mūsų tautai. "Žvaigždutė" yra pirmas vienintėlis Pietų Amerikoje lietuvių laikraštis ir užtad jo svarba didelė. Tikri esame, kad "Žvaigždutė", prisilaikydama Krikščionių Demokratų pasauležvalgos, bus naudinga nariu lietuvių laikraščių šeimynoje ir bus tikra žvaigždute toli nuo tėvynės atitrūkusiems tėvynainiams.

"Žvaigždutė" leidžia Apšvietos Draugija "Aušra". Adresas: "Žvaigždutė" 2121 - Billinghamurst, Buenos Aires, Argentina, So. Am.

Beveik tuo pačiu laiku su "Žvaigždu-
te" iš Lawrence, Mass. susilaukėme "At-
gimimo."

"Atgimimą" ima leisti lietuvių visuo-
menei žinomas apsimetėlis tautišku kuni-
gu, lietuvių nezaležninkų vadas ir vys-
kupas S. B. Mickevičius. Mickevičiaus
organo redakcija, išdėstydamą savo
"credo", štai ką apreiškia:

"Svarbiausiu mūsų tikslu yra nešimas ap-
švietos, mokslo ir žinių mūsų skaitytojams,
palaikymas tyros katalikų religijos (Sie! V.
Red.), supažindinimas mūsų skaitytojų su į-
vairiomis mokslo šakomis, suteikimas jiems be-
letristiškų pasiskaitymų, poezijos ir kit."

Beje, kiekvienas laikraštis, nors jis ir
nusimano nieko naudingo neįnešias gyve-
niman, ir-gi daug žada. Toliau Mickevi-
čiaus organas sako:

"Šį žurnalą Lietuvių Tautinė Katalikų
Bažnyčia Amerikoje steigia atsižvelgdama ir
į darbinį Lietuvos padėjimą; per jį stengda-
masi auklėti gerus piliečius Lietuvai."

"Atginimas" ima sau už pareigą nešti vi-
sąpasišką žinią mūsų tautos žmonėms ir ves-
ti juos prie prakilnybių, daryti viso pasaulio
lietuvių gyvenimo apžvalgą, ginti lietuvių
reikalus; visame stovėti už demokratiją ir Lie-
tuvių Tautinės Katalikų Bažnyčios idėjas.

Idėjos pasibriežta gan augštos, kurioms
atstovauti ir rimtai srovei nelengva.

Daug indomesni ir, paties Mickevičiaus
terminalogijos sekant, daug šėyresni
"Atgimimo punktai, tai paties Mickevi-
čiaus "persergėjimai" ir "pranešimai".
Pažiūrėkime, kaip jie skamba:

"LIETUVIŲ Tautinė Katalikų Bažnyčia
Amerikoje eidama Jėzaus Kristaus pėdomis ir
teikdama dvasinį peną lietuviams katalikams
taipgi skaito savo pareigą kovoti su visais mu-
sų visuomenės dvasiniais išnaudotojais: tais,
kurie mūsų tautos žmonių sielą pavergia nau-
dai svetimtaučių ir veda mūsų tautą prie de-
generacijos, o taipgi tais klajunais, kurie sa-
vo asmeniškai naudai stengiasi mūsų tikinčius
žmones išnaudoti, nesuraminti juos dvasioje,
nevesti prie apšvietos, nestiprinti morališkai,
bet tik demoralizuoti.

Klajunais yra tipai, kurie užsidėję atbulus
kalnierius trankosi po lietuvių kolonijas, va-
dina save kunigais ir tik savo naudai išnaudo-
ja žmones.

Tokiais tipais yra:

Strazdelis, kuris "pradėjo teologiją" Chica-
gos stockjardose, o "baigė" Detrito bučė-
nėje. Patentą kunigystės jam nupirko Cam-
bridge.

Dilomis, kuris trankėsi po Pittsburghą,
Worcesterį, Shenandoah, St. Clair, Philadei-
phią, ir kit. Jis mainė religiją, kaip žaltys savo
spalvą: buvo grekų-katalikų kunigu, nepri-
gulmingu, presbiterionu, etc. Jis didelis skan-
dalias.

Urbonas, kuris sakoma, savinosi kunigo
vardą ir vaikščioja iš vietos į vietą, palikda-
mas varge pačią su vaikais.

Mikalauskai taipgi dėvi atbulus kalnierius
ir mulkina žmones.

Tai pranešdamas lietuvių visuomenei, pra-
šau visuomenės rimtai pagalvoti apie savo du-
šios išganymą ir jieskoti suraminimo savo
sielai, o Lietuvių Tautinė Katalikų Bažnyčia,
kuri skelbia tikrą Jėzaus Kristaus mokslą, vi-
suomet eis pagalbon savo tautos žmonėms.

"Ištisus šimtmečius Jūs vergavote svetimtau-
čiams; jusų dvasią buvo pavergę svetimi lietu-
viams žmonės; Jusų sielose yra meilė artymo;
Jūs norite garbinti Dievą. — Jūs jį garbina-
te ir dėkavojate Jezui Kristui, kuris Jus at-
pirko; Jūs savo dvasios ganytojams pavedate
ir aukaujate savo kruvinu prakaitu uždirbtus
pinigus, o jie tik krauna juos į savo kišenių,
į Rymo ir kitas svetimas lietuviams vietas, iš
kur lietuviai darbininkai nei moralio nei ma-
terialio parėmimo nekuomet negauna.

Rymo-katalikų bažnyčia jau ant tiek sufal-
sifikavo Jėzaus Kristaus mokslą, kad žmogus
tyrinėdamas šio pasaulio nedorybės ir jiesko-
damas savo buvio pagerinimo, trokšdamas nu-
raminti vidūjinį sielos skausmą, — nuėjęs į
bažnyčią neranda savo sielai nuraminimo ir
delto su didžiausia ironija jisai žiuro į bažny-
čios bokštus.

Lietuvių Tautinė Bažnyčia išpažindama vi-
są Jėzaus Kristaus mokslą suteikia puikiausį
dvasios aprūpinimą ir suraminimą mūsų tau-
tos žmonėms.

Kadangi Rymo katalikų lietuviai kunigai
bažnyčią vartoja kaip įrankį keikimui savo
politiškų priešų, sėjimui neapykantos žmoni-
joje, gazdinimui tamsių žmonių pekla, vel-
niais ir kitokiomis baidyklėmis, tat Lietuvių
Tautinė Katalikų Bažnyčia Amerikoje nešda-
ma moralę pagalbą lietuviams šiuomi atsišau-
kia prie tikinčiųjų į Dievą lietuvių ir apsiima
patarpininkauti sutvėrime naujų Amerikos
Lietuvių Tautinės Katalikų Bažnyčios para-
pijų".

Iš šitų persergėjimų ir žadėjimų ge-
riausių malonių kiekvienam sveikam
žmogui aišku, kas per žmones tie neza-
ležninkų vadai ir jų pasekėjai. Pirmi
moka lupti, nulupę dar lupti, nes ap-
gauloja antruosius medžiaginiai ir mo-
raliai. Antrieji, nelaimingos aukos pirmų-
jų. Ant šitų ir rymo visas nezaležninkų
judėjimas.

Mūsų tauta dar neišgyveno karščio,
kurį jai paliko šimtmečių vargai, prie-

spaudos ir žaizdos. Ant jos kuno nuolat tai čia, tai ten kyla šašai, kurie nors pavojumi negresia, bet daro gėdą, biaušina skaistumą kuno. Tais šašais ir yra ne kas kitas, kaip įvairūs šarlatanai, apsimetę tautiškais kunigais, kurie tai šen, tai ten suvilioja tamsius žmonės, kurie atiduoda jiems rupinti jų dvasios reikalus. Ir žaidžia jie žmonių jausmais, kol nepašvinksta ant tiek, kad žmonės, pamatę savo klaidą ir jų vilgiugystę—išgena ir išdrasko visą lizdą. Čia tie padaužos laiko mišias, sako pamokslus, krikština ir kitokias apeigas daro, čia žmonės apsižiuri, kad jų "dvasiškas" ganytojas slapta ir šeimyną turi. Rausta iš gėdos ir varo padaužą lauk.

Buvo nezaležnikų suvyti lizdai Waterburyje, Philadelphijoje, Chicagoje, Detroite, Pittsburghe ir kitur. Ten visur jie išnyko, kitur tebenyksta. Išdulkės ir Lawrence, nors į juos šiukšles uoliai krauna veiklus liberalų srovės vadai. Ims deginti visuomenės sveikos akys jiems veidą, jie mes nelemtą darbą. O gal pirma susipras pati minia ir nesiduos už kvailius laikyti, nes tik žmonių kvailumas palaiko padaužas ir visokius apgauliotojus.

Mickevičius savo organo viršelį papuošė labai gražios išvaizdos Kristaus paveikslu. Čia vėl gudri priemonė suvedžiojimo žmonių.

Administracijos Pranešimas.

Gera ir smagu pranešti, kad Vyčių organizacijoje, nors ir lėtai, bet pageidaujama tvarka įvyksta. Atsiliekančių kuopų su mokesčiais skaičius vis mažėja ir jis turės sudilti.

Dabar, besiantinant Naujiems Metams, prasidės kuopose naujų valdybų rinkimai. Čia norėtume kuopoms duoti keletą perspėjimų ir patarimų.

1. Kuopos valdybon, ypač raštininkais, rinkite gabiausius ir nusimanančius narius. Daugiausia betvarkės paeina iš to, jei raštininkas negabus, mažai prasilavinęs, nemoka sutvarkyti ir vesti narių surašo ir jų mokesčius tvarkyti.

2. Kiekviena kuopa turi apsirupinti

visais reikalingais dalykais, kad reikiamą tvarką įvedus. Kai-kurios kuopos neturi ir nesirupina įsigyti mokesčiams siųsti lapų, kur yra mokesčių sutvarkymo parvyzdžiai. Dabar kai-kurių kuopų narių surašus ir mokesčius gauname ant paprastų lapelių, išrašynėtų ir skersai ir išilgai. Iš tokių surašų prisimynęs tvarkos nesudarysi.

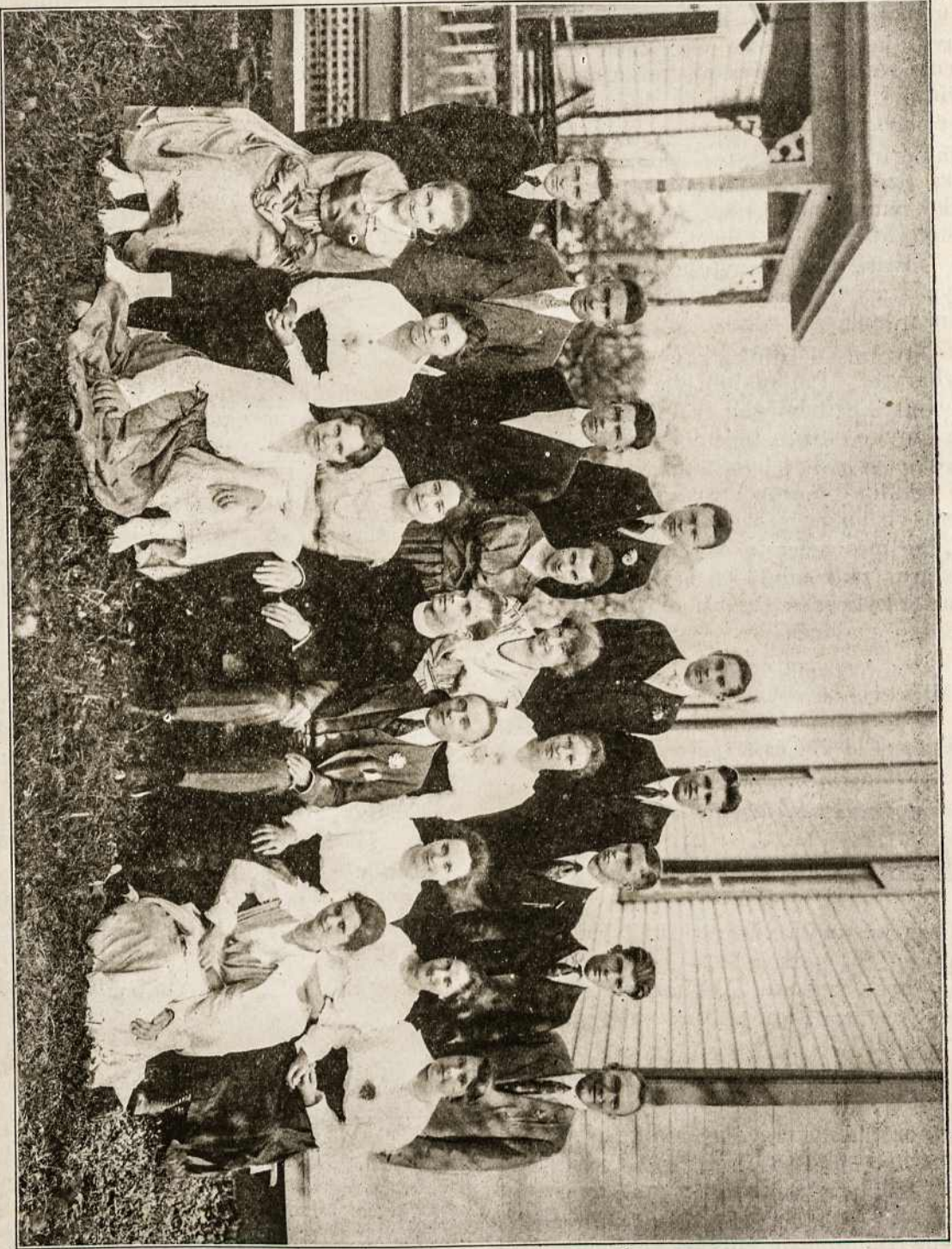
Paskui, raštininkai, siųsdami Centru mokesčius ir narių surašą, turėtų patikrinti kiekvieno asmens adresą, peršaukdami kiekvieną iš eilės ir paklausdami, ar tikrą turi adresą. Dažnai prisiunčiama Administracijai nariai po tokiais adresais, kuriuos jie padavė pirm metų, kitų, įstodami organizacijon, o nuo to laiko gal kelis kartus apmainė gyvenimo vietą. Taip pasitaiko labai dažnai, kad Administracija, gavus naują surašą narių ir pasiuntus organą, susilaukia iš krasos laikraštį atgal arba kortelę, kad skaitytojo adresas ne toks, bet toks. Susimildami, nedarykite Administracijai vargo, bereikalingų iškasčių ir patiems nariams nuostolio. Siųsdami Centru surašą su mokesčiais, **patikrinkite kiekvieno adresą.**

Toliau, jei narys negauna organo, tai raštininko pareiga paimti jo adresą, patikrinti ir, jei yra klaida, pranešti Administracijai. Dažnai raštininkui padavus netikrą adresą, narys organo negauna ir klausia Administracijos, kodėl jam skriaudą daro. Tokių nesusipratimų nebus, jei raštininkai domiai sutvarkys adresus.

Tikimės, kad šie žodžiai nenuskambės be domos ir kad minėti netobulumai bus prašalinti.

“Vyčio” Administracija.

LIEŲUVOS VYŲIŲ 86 KUOPA, DUBOIS, PA.

∴ “PATYRIMAS.” ∴

(Tąsa).

(Žiurėk “Vyčio” 18-me num.).

Likimo koridoriuje.

Šiuo tarpu atsirandame Likimo Koridoriuje—sukčių lizde. Čia atrandame kai-kuriuos pažystamus: Likimą, Atsargumą, Nuotikį, Neprotaujantį, Nepaisantį, Desperaciją ir kitus. Visi jie, apsupę ruletką, lošia pinigais. Kas pralaimėja, kas ne, o Desperacija visuomet. Atsargumas nuolat šnibžda, kad jau gana, bet Nuotikis (rizika) vis dar norėtų mėginti, nuolat sakdamas, kad jau tas bus paskutinis kartas. Nuotikiui atgavus savo pinigus, Atsargumas išsiveda jį namo.

Gyvenimo bangos atnešė čia Jaunikaitį ir Patyrimą. Sutinka Jaunikaitį Likimas, kuriam jisai nusiskundžia, kad beveik visus pinigus išleido Smagumų Take ir štai norėtų bent kiek išlošti.

Kelių kartų laimėjimas, paragina jį prie tolimesnio lošimo ir gaivina viltį, kad netrukus jisai vėl galės būti Smagioje Gatvėje. Bet Patyrimas jam sako, kad labai neišmintinga yra tikėtis ingyti pinigus sukčių (šulerių) lindyneje.

Jaunikaitis, Likimo paragintas, lošia su įsikarščiavimu, bet Laimė retai kada kvailius globoja, ir Jaunikaitis keletą kartų pralošė. Dabar jau ne išlošti jisai norėtų, tik bent atgauti savo pinigus. Pagaliaus pralošė paskutinį skatiką. Pažvelgė į Desperaciją, bet Patyrimas sako, kad jau Desperacijai nieko nebeliko daryti. Ji nusižudė.

Jaunikaitis liko be skatiko, alkanas; priešais jį nepermatomas tamšumas; niekur nesimato Vilties. Mirties šmėkla pakiša jam Saužudystę, bet pačios Mirties baisumas išgazdina Jaunikaitį. Ta beširdė niekuomet nebuvo taip arti prie jo, kaip kad dabar; jisai jautė jos šaltą ir žiaurią ranką; visas virpėdamas iš baimės, stengėsi nuo tos šmėklos atsikratyti, Patyrimo globos jieškodamas.

Svajonių Paaikėjimo gatvėje.

Sutinkame Jaunikaitį Svajonių Paaikėjimo gatvėje. Dabar jisai išrodo suvargęs, nušiuores; drabužiai suvalkioti-surukšlėti. Apsistojo jisai prie vartų vedančių į Smagumų Taką. Jaunikaitis tikėjosi čia sutikti buvusius savo draugus, su kuriais taip linksmi praleido laiką Smagumų Take. Jisai pilnai tikėjo, kad jie savo patarimais ir savo intekme pagelbės jam pasiekti ką-nors geresnio, bet Patyrimas jam sako, kad “draugiškumas, ingytas prie stiklo vyno, yra kaip nakties rukai, kurie pranyksta prie realės rytmečio šviesos.” Patarė Jaunikaičiui neatsidėti ant draugų, bet stengtis pačiam atrasti išėjimą taką.

Svajonės bėga per Jaunikaičio galvą nesugaudomos, jisai nebežino už kurios nusitverti. Prisimena jam Darbas. Girdejo kadaise apie jį, bet jisai Darbo nematė—niekuomet su juo nepasipažino.

Štai atėjo ir Darbas. Senas bet diktas žmogus: išsivilkęs, atraitytom rankovėm; puslėtom rankom, laiks nuo laiko braukė prakaitą nuo rukšlėtos kaktos. Patyrimas supažindina Jaunikaitį su Darbu.

Darbas siulo jam vietą, bet pačioje laiptų apačioje; ragina Jaunikaitį, kad negaišotu, kad eitų su juo; prižada pavesti savo senos močiutės—Užsiganėdinimo globon. Darbas kalba aštriai—be jokių saldžių vavimų, ir vis ragina negaišinti laiko. Jaunikaitis tokio šiurkštumo nuo Darbo nesitikėjo, nes jisai jo nepažino. Ir, nors jam Patyrimas sakė, kad jisai pamylės Darbą, kada pažins jį arčiau, nes Darbas yra visų prietelis ir Laimės auklėtojas, bet Jaunikaitis nusprendė pirmiaus pasimatyti su draugais, tikėdamas, kad jie pagelbės jam surasti vietą laiptų viršuje, kur jisai turėtų užtektinai laiko praleidimui Smagumų Take.

Ilgai laukti nereikėjo, sutiko jisai savo draugus einančius į Smagumų Taką. Užkalbino jisai Linksmybę—tą, kuri pirmu kartu pakvietė jį į Smagumų Taką. Bet dabar jinai jo nenori pažinti ir liepė.

jam pasitraukti šalin—neužkabinėti pra-eivius. Skaudu buvo Jaunikaičiui, kad ta, kurios prieglobstyje taip maloniai praleizdavo laiką, dabar šalinasi nuo jo, nenori jo pažinti... Užkalbinus Gražybę, šioji prakalbėjo į jį šaltai ir tuoj nuėjo savo keliais. Ateina Turtas—buvusis jo geras draugas, kuris išmokino Jaunikaitį, kaip reikia mėtyti pinigus į visas puses. Dabar Jaunikaitis kalbina Turtą, prašo, kad jisai savo patarimu ir intekme pagelbėtų jam nusitverti už ko-nors geresnio, prašo paremti jo puolančią dvasią. Bet Turtas nebegirdi jo kalbos, nes jisai buvo užimtas pasikalbėjimas su Tuštybe. Pagaliaus atkreipė domą į Jaunikaitį ir atkiša jam skatiką, kaip kokiam elgėtai. Tas įžeidė Jaunikaitį, sukėlė jame kibirkštėlę vyriškumo, atmetė jisai su panieka jam teikiamą skatiką; jisai ne išmal-dos prašė, bet prašė suteikti jam progą, kur jisai pats galėtų užsidirbti.

Nors Jaunikaičio Ambicija jau dingo, bet ta vyriškumo kibirkštėlė suteikė jam užtektinai jėgų ir jisai atsikreipė į Patyrimą, kviesdamas, kad eitų kartu su juo jieškoti Darbo.

Namuose Paskutinės Priemonės.

Jaunikaitis privargo bejieškodamas, bet Darbo nesurado. Kad palaikius Dušią ir Kuną santaikoje, Likimas atvedė jį į Paskutinės Priemonės namus—žemiausios rūšies smuklę, kur vien latrai ir valkatos tesilanko. Čia jisai gavo patarnautojo darbą.

Nors Jaunikaitis jautėsi ne savo vietoje, bet geresnio išėjimo nesimatė. Čionais jisai pasipažino su Silpnybe, kuri nuolatai ragino jį apleisti tą lindyne. Pagaliaus į tą lindyne vieną naktį atsilankė Linksmybė, Turtas, Gražybė ir kiti iš Smagumų Tako. Atėjo jie čia kad ingavus naujų įspudžių. Turtui beglamonėjant Silpnybę, pastaroji ištraukė jam iš kišenės maišelį su pinigais, ir kada svečiai apleido tą lindyne, Silpnybė pasiulė Jaunikaičiui pasinauduoti tais pinigais ir pradėti geresnį gyvenimą. Bet štai sugrįžta Turtas vedinąs Įstatymą jieškodamas savo pinigų. Jaunikaitis ir Silpnybė liko atiduoti Įstatymo globon, bet Turtas uždengė Įstatymui akis ir, paliuosavo intartus, vien delto, kad nepadarių sau

kokių nesmagumų. Inirtęs savininkas sumušė ir išmetė Jaunikaitį iš Paskutinės Priemonės namo.

Dabar prisiartino prie Jaunikaičio išblyškęs, nudriskęs sutvėrimas. Tai buvo Skurdas. Patyrimas supažindina Jaunikaitį su Skurdu, su tuo, kuris visuomet pirmutinis sutinka tuos, kurie lieka prašalintais iš Paskutinės Priemonės namo. Nors Jaunikaitis gerai žinojo, kad jau susitiko su tuo, kuriam pasirodžius "Linksmumas numiršta iš baimės, kuris valandas smaguriavimo pakeičia į desperacijos laikus," bet jisai dar ne visai nusiminė, ir, surinkęs visas savo spēkas, stengėsi nuvaryti nuo savęs tą baidyklę kuotoliausiai.

Susikrimitimo Gatvėje.

Patenka Jaunikaitis į Susikrimitimų Gatvę vos gyvas, be skatiko ir iš niekur nematęs ženklų šviesos.

Štai atėjo ir Darbas. Senas, bet dikbaisume. Patyrimas sako, kad jau laikas atėjo ir Jaunikaitis privalo sutikti Skurdą. Pagaliaus Skurdas nėra taip bausis, tik reikia drąsos su juo susitaikyti, bet Jaunikaitis kratosi, kaip nuo kokios baisiausios epidemijos.

Patyrimas supažindina Jaunikaitį su Suvedžiojimu. Pastarasis prižada jį paliuosuoti nuo Skurdo, nuvezdamas jį į Užmaršų-Dirbtuvę. (Patyrimas mums sako, kad nei vienas dar nesidžiaugė Suvedžiojimo patarnavimais).

Pražuvusių Sielų grįčioje.

Suvedžiojimas atvedė Jaunikaitį Pražuvusių Sielų grįčion ir duoda jam nuodų, kurių veikimas paraližuoja žmogaus protą ir tokiu budu laikinai paslepia nuo Skurdo. Perėjus pragariškam nuodų veikimui, Jaunikaitis pamatė, kad Skurdas dabar dar arčiau prie jo, negu pirmiaus buvo, o šalip to dar jaučia silpnumą ir bausių galvos skaudėjimą. Čia Jaunikaitis sutinka inprotį ir Degredaciją (nupuolimą), kuri dantis grieždama jieško daugiaus nuodų, kad bent laikinai nejausti pragaro kančių. Nuodų daugiaus nebegauna. Patyrimas aiškina, kad galima gauti daugiaus nuodų vien per Piktadarystę. Jaunikaitis, būdamas baisyose kančiose, apsidairė ir pamatė, kad visi ten esanti grau-

džiai vaitoja, kenčia neapsakomus skausmus, kaip pasekmę nuodų vergystės.

Užmirštų Dienų Gatvėje.

Likimo pastumėtas Jaunikaitis seka Piktadarystę, kad gavus daugiau nuodų. Vos gyvas, kojoms pinasi, vos gali pa-eiti, bet Piktadarystė ragina Jaunikaitį sekti ją. Beeinant pro bažnyčią, Jaunikaitis apsistoja, klausosi. Pasigirdo iš bažnyčios lėta, bet griaudi ir giliai siekianti giesmė; tarsi tai angelų verksmas, ištmėtinėjimas vargonų akordais už nainkinimą nekaltos jaunystės.

Patyrimas aiškina, kad tai balsas mirusios Jaunikaičio motinos,—motinos, kuri jį auklėjo ir mokino neužmiršti to, ką girdėjo bažnyčioje. Jaunikaitis, numojęs Piktadarystei, kad atsitrauktų nuo jo, puolė ant kelių priešais bažnyčią. Dabar prisiminė jam viskas, ko močiutė jį mokino. Prisiminė jos malonus žodžiai, jos švelni prieglobstis, kur jisai visuomet atrasdavo susiraminimą. Prisiminė jam tas viskas Užmirštų Dienų gatvėje, ir dabar išrodo, kad jisai vėl girdi savo numylėtos močiutės senai jau senai išstartus žodžius. Anot Patyrimo: “stebuklas išsipildė; amžinas stebuklas motinos meilės!”

Šalyje, kur sapnuojantis atbunda.

Sugrįžtame į aną sodą, iš kur išlydėjome Jaunikaitį. Meilė dar tebelaukia jo sugrįžimo, nors retkarčiais ir prasišalino nuo Vilties, bet vėl kuogreičiausiai grįždavo jos prieglobstin, nes Meilė be Vilties buna pusiau apmirusi.

Štai sugrįžta Jaunikaitis! Neapsakomas džiaugsmas apima Meilę. Jos laukimas jau pasibaigė; pasibaigė tas laikas, kada “valandos buvo metais, o dienos virsdavo į amžinastį.” Meilė neduoda Jaunikaičiui skųstis, kad jisai buvo piktų dvasių perblokštas, nes ji mato akyse atspindį, kad jo siela dar tebėra tyra. “Meilės akys yra aiškios ir jos žvilgsnis pasiekia tolimus Teisybės kraštus”.

Jaunikaitis pralošė karę už laimę, bet Patyrimas parodo, kad tą karę pralošdamas jisai pergalėjo visus blogumus savo širdyje, o tas yra dideliu laimėjimu.

“Visi sutikti negerumai ir nepasisekimai neatstums Jaunikaičio nuo tolimesnės karės, ypač kad Viltis sako, jog Ambicija nemirė. Ambicija nekuomet nemiršta, tik kaip kada užmiegti. Kuomet dabar Ambicija ves jį į kovą, Meilė bus prie jo, Patyrimas neš kovos įrankius ir kova turės būti laimėta. Jaunikaitis pasieks savo tikslą.”

ŽIEMA.

Žiema! žiema! drimba sniegas,
Krint iš augšto pamažu;
Krinta, daro baltą žemę,
Ar-gi žiemą nér gražu?

Taip, gražu, kaip sniegas krinta,
Bet kaip vėjas tik pakils—
Sausas sniegas, tas švelnutis,
Visus užkampius užpils.

O kaip šaltis dar užstoja
Žiemą bloga del visų;
Girgžda, kriugžda sniegs po kojom,
Šaltis griebia už ausų.

Tuomet gera tik grįčiutėj’
Sau prie pečiaus vis sėdėt,
Ir žiurėt, kaip duksta sniegas —
Vėjo kaukimą girdėt.

Tuomet motės — sengalvėlės
Gera pasakų klausyt,
Apie raganas baisiausias,
Kaip ji pradeda sakyt.

Bet vos šaltis jau nupuola,
Sniegas tirpt pradėd’ tiktai,
Jau žiurėk — didžiausios pusnys
Pilnos raitosi vaikai.

“Sniežkos” eina, “bobą” stato,
Dirba, rėkia kožnas sau,
Bet kuris iš jų mažesnis,
Tas ir nukenčia daugiau.

Kas nemyli mūs žiemutės?
Man tai yra ji graži;
Myli ją kiekviens iš mūsų —
Myli dideli — maži.

Ignas Aras.

Karininkų Skyrius.

Lietuvių Karuomenė.

Paskiausia atėjusieji iš Rusijos lietuvių laikraščiai praneša, kad vis-gi galų-gale lietuviams karininkams pavyko susiorganizuoti, susispiesti į kruvą. **Lietuvių Karininkų Sąjungą**, kurion susiorganizavo lietuviai karininkai, likosi patvirtinta laikinės rusų valdžios.

Tos-pat žinios mums praneša, kad L. Karininkų Sąjungą turinti apie 25.000 karininkų ir esanti dabar vienatinė intektingiausia Rusijoje lietuvių organizacija. Į ją visų lietuvių atsisuko akys, ji daugiausia domos kreipia. Jai, kaip praneša laikraščiai, net pavedama sujungti, supilinti iškrikusį lietuvių gyvenimą, kurį suardė sroviniai santikiai, kurie po revoliucijos ytin labai sublogėjo. Lietuvių Karininkų Są-gai pavesta pašaukti, ingalioti ir suteikti teisės lietuvių tautai žymiai pasidarbavusiems vyrams sudaryti Lietuvių Tarybą, kuri nustatytų lietuvių judėjimą tinkamon vagon ir padarytų pasekmingu Lietuvos ateičiai. Lietuvių Kar. Są-ga jau pašaukė tuos vyrus užimti pareigas.

Labai mums apeina Rusijos lietuvių vienybė, nes ten yra žymi dalis mūsų tautos kuno. Jie turi daug savo reikalų. Reikia ginties nuo vargo, nuo bado ir kitokių nelaimių, reikia organizuoties, auginti politiškąją sąmonę, neprigulmybės mintį; reikia globoti ir auklėti jaunąją kartą, kad ji nesunykų, nepražutų arba nenustotų vertės Lietuvai. Bet lietuviai, budami pakrikę, nuvarginti sroviniais santikiais, negali tų reikalų tinkamai rūpinti, tenkinti ir rengties prie ateities.

Bet svarbiausia, tai faktas įsikurimo **Lietuvių Karininkų Są-gos**, kuri jau surinko 25.000 lietuvių karininkų, išblaškytų įvairiuose šonuose ir kampuose, ir toliaus teberenka. Ta žinia budina džiaugsmo jausmus širdyse visų gyvų lietuvių, išblaškytų visuose pasaulio užkampiuose. Lietuvių karuomenė yra mums butina

del atgavimo tėvynės. Be fiziškos tautos pajėgos, mūsų politika neatsieks tikslo, nes šiandien vien politika nieko išlaimėti negalima. Žinome, kad politikoje nieko už dyka ir svetimiems interesams neteikiama, kad pergalę turi tie, kurie užpakalyje turi pajėgas — tautos garantiją.

Dabar kyla klausimas, kokiais tikslais organizuojama lietuvių karininkai į Liet. Karininkų Sąjungą?

Juk tai ne dėl žaislo — apie tai visigeraai nusimanome. Tame juk turi būti koks nors svarbus tikslas, apie kurį ne kiekvienas turi išsidirbęs supratimą.

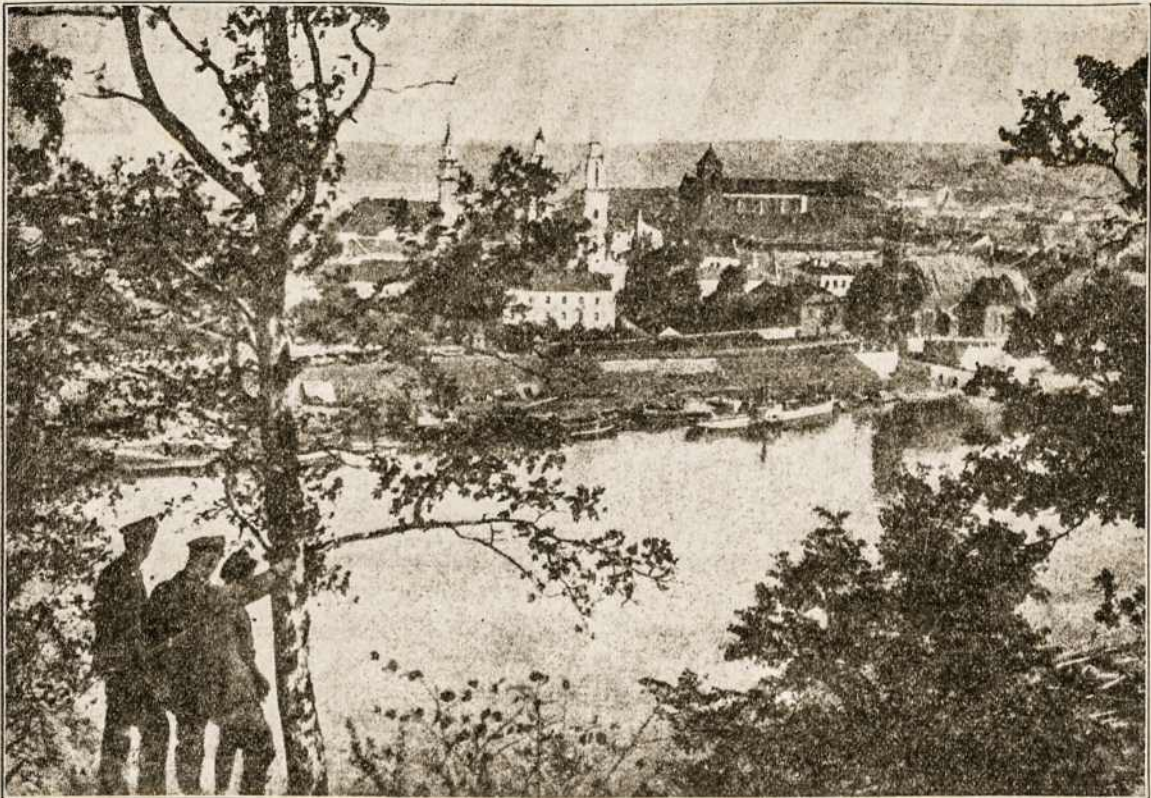
Lietuvių karuomenė, tai politiškias aktas. Juk mes išanksto žinome, kad neįstengtume sudaryti didelės karuomenės. Bet kiek ji skaitlinga nebutų, jos svarba bus didelė. Mums reikalinga tautos atstovybė, kuri turi turėti realę papėdę. Ir štai taja atstovybės papėde bus lietuvių karuomenė.

Ir išties, mes ligšiol buvome užmiršti. Valstybių valdžios dėl to su mumis nesiskaitė, nes nežinojo su kuo tarties, su kuo skaityties, ko klausyties ir ką skaityti už atsakomąjį. Viena partija kiščioja savo postuletus, kita savo, ir trečia savo. Kiekviena nudavė turinti racijos, kiekviena rėmėsi visuomenės valia. Iš to darėsi betvarkė ir klaidinimas supratimo lietuvių reikalų. Pasekmė to viso buvo ta, kad ir tie, kurie gerovės troško Lietuvai, nežinojo kaip elgties, ir tie, kurie jai kenkė, turėjo lengvą išsiteisinimą.

Besiorganizuojanti lietuvių karuomenė ruošiasi atlikti du uždaviniu — du tautos darbu: pirmuoju, ji spiečia karines pajėgas Lietuvos ateičiai, antruoju — sudaro tautos atstovybę, kuri taikos konferencijoje pakels balsą Lietuvos klausime ir reikalaus teisingo jo išrišimo.

Negalima tiesiog ramiai pamąstyti ir daleisti, kad po tokių kankynių, išdraskymo, vėl atitektume svetimam globėjui ir užbaigtume tautinį gyvenimą rėmuose pavergtos provincijos nors ir prielankiausio grobuno.

KAUNAS.

Kaunas — senovinės Lietuvos sostinė, jos širdis. Dabar jame ir aplink jį vokiečiai šeiminkauja. (Inžiūrėk šoviniaus nugriautą bokštą).

Nenorime amžinai kraują lieti ir neprigulmingą mūsų dvasią mainyti ant svetimos. Norime daugiau svetimu gyvenimu gyventi. Norime naudotis teisėmis, kurias mums suteikė Tas, Kuris ir vokiečiams ir rusams ir kitoms tautoms jas davė.

Visos tautos pareiga yra — remti medžiagiškai ir moraliai lietuvių karuomenę, kuri spiečia Lietuvos sunus į kruvą gynimui savų, o ne sveimų reikalų ir aukojimui už juos gyvybę. Reikalinga mūsų tautai atstovybė, per kurią mes įieškosime laisvės, reikalinga pajėga, užtikrinimui Lietuvoje tvarkos, išgavus laisvę ir savistovį susitvarkymą.

Amerikos lietuvis karininkas privalo ruošties, privalo augti prie minties, kad išblėsus karės paskutinei žarijai, prisidėti prie lietuvių karuomenės gynimui ir atstovavimui Lietuvos, jos laisvės ir gerovės!

M. Z.

Tautos Valia Žaidžia.

Puiki rudens diena. Platus, lygus P. ežero krantas marguoja šimtais-tukstančiais pilkų mundurų. Tai lietuvių karuomenės stovykla...

Kamandos žodžiai, puikioje lietuvių kaimoje ant svetimos rusų žemės, iš lupų augštvadvasių pardėtinių, švelniai kaso ausį ir lietuvišką širdį. Tveriasi lietuvių karuomenė ne tikslu grumoti kam nors, kėsinties ant kaimynų užpulti, tik tikslu ginti savo tautos teises, kurias mums išveržė godūs kaimynai ir primetė jų valią pildyti. Ilgai jie engė lietuvių tautą, kankindami kuną ir dvasią. Šioje kare padarė skaudžiausią eksperimentą mūsų kune ir dvasioje. Išgriovė Lietuvos sodžius, miestus ir miestelius, gražiausius jos turtus sukoneveikė. Tamsūs, šlamanti miškai, kurie puošė Lietuvos gamtą, baigia dilti nuo niekingos prieš rankos. Priešai suardė lietuvių šeimynas, pasklaidindami jas po įvairius kraštus.

Matant baisiąją tautos nelaimę, matant, kaip nyksta nuo kanuolių ir gaisrų darbo žydintieji mūsų sodžiai, matant, kaip mirties sukuryš blaško Lietuvos žmonės, matant kruvinus pėdsakus lietuvių bėgimo iš Tėvynės, eiles kapų ir kupstelių, liudijančių skaičių be laiko suradusių amžiną atilsį, širdis verkė kraujo ašaromis ir apsitraukdavo juoda nusiminimo skraiste. Išrodė, kad paskutinis mirtinas kirtis užduota tautos gyvenybei, kad ji jau miršta...

Bet nemirė! Lyg mūsų tauta vieną panašų smugį gyveno. Ne. Jų buvo daug. Nekartą Lietuvą pereidavo kryžiuočiai gaisrais ir kardu, bet lietuviai, užstoję audrai kelią, vėl sutvarkydavo gyvenimą.

Išgyvens ir šitą baisiausią smugį. Ypač jis sumažės, jei lietuviai supras vienybės svarbą ir reikalingumą, jei suvienys visas savo pajėgas kovai už buvį.

Išgirdus apie susiorganizavimą Lietuvos Karininkų Sąjungos, kuri traukia vienon kruvon lietuvius karininkus, smagi viltis apima. Tautos galybė kyla, jos valia ima žaisti. Pro jos galvą matosi sveika, laiminga Lietuva; vėl matai lietuvių ramiai dirbantį laukus, lietuvių motutę besukant ratelį ir mandagiai nulenkus galvą, sakančią lietuvišką pasaką... ne, ne pasaką, bet tautos istoriją, minint vieną epopėją po kitai, vieną už kitą indomesnę, vieną už kitą baisesnę; matai mirtią lietuvių staklėse beaudžiančią ir lietuvių dainą dainuojančią. Ir vėl plaukia ta daina, susiliedama su atbalsiais gamtos. Ir vėl ramu, gražu Lietuvoje...

Ne. Lietuvių tautai nelemta žuti. Ji nori ir rengiasi gyventi. Jos valia jau žaidžia.

Laša.s.

SAPNAS

Mačiau stovyklą ir šalip jų tukstančius kareivių. Tai lietuvių kareiviai — pažinau iš karto. Nors apsidengę svetimu munduru, nors nei žodžio nepratarė, bet širdis prie jų traukė, nes juose atsispindė Tėvynės laisvė, jos bujojimas...

Ir štai matau tuos, kurie pirmi išgirdo Tėvynės balsą, ir susirinko čia klausyti jos įsakymų. Pasveikinau juos nuoširdžiais žodžiais, išreikšdamas, kad juose atgema Lietuva.

Išbudau ir atsidusau, dėkodamas Viešpačiui, kad tai, ką mačiau sapne, yra tikretybe, o kai vėl užsnudau, jau kitokią reginį išvydau. Buvau didelėje šalėje, šalip iškilmingai aficeriais apsėsto stalo. Prieš juos lingavo pilkos minios kareivių. Užklausus, kas čia dedasi, gavau atsakymą, kad čia tveriasi lietuvių karuomenė. Išgirdus tokią žinią, lupos umai ištarė: Lietuva, tau gyvuoti lemta!

Ir vėl reginys persimainė. Štai dabar matau vėl didelę salę. Ji pilna lietuvių moterų ir mergelių, uoliai siuvančių ir taisančių pilkus mundurus. O ką jūs dirbate, Lietuvos dukros? Girdžiu atsakymą: "Mes atmename, kad esame Lietuvos dukros, mes žinome, kad mūsų broliai be mūsų paramos ir sąjausmo neturės drąsos atlikti didelę rolę. Padėkite ingyti jiems ginklus ir duokite duonos, o parėdinių parūpinimas, tai mūsų pareiga. Mes savą darbą įstengsime atlikti, nes Lietuvos našlių šiandien daug"....

Ar čia buta sapno, ar tik prasimanymas. Greičiausia pavyzdys, kad visi lig vieno imtumės darbo išauginti pajėgą, kuri mūsų tautai ateitį ir laisvę užtikrintų.

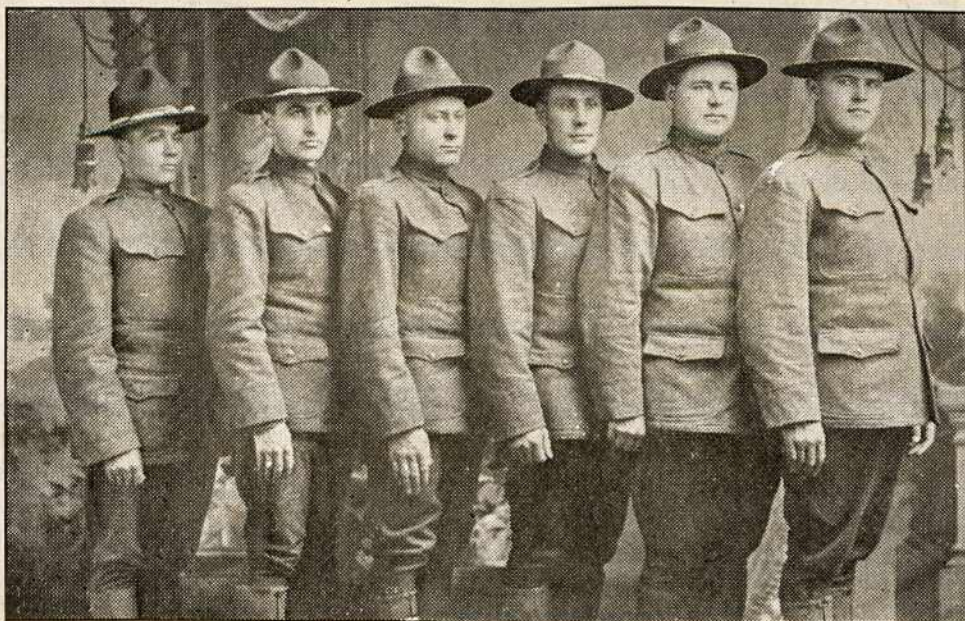
Tėvynainis.

Nors liudnas, bet meilus taslaiskelis.

Viename jaunimo susivažiavime susipažinau su jauna Onyte. Onytė linksma, maloni, su kiekvienu moka gražiai apsieiti. Jai kalbos, rodos, niekad nepritrūktų. Jos malonus apsiėjimas ir grožė jaunikaičius viliojo...

Už poros savaitžių po susivažiavimo turėjau progos aplankyti Onytę. Jinai, kaip ir visuomet, buvo labai draugiška. Kalbėjova apie jaunimo reikalus, bet ant jos skaistaus veidelio patėmijau šešėlių liudėsio. Išrodė, kad jai ko nors gaila, it ko apgailėstauja.

LIETUVIAI KAREIVIAI CAMP DEVE NS AYER, MASS.

Žiurint iš kairės, stovi: 1. V. Ivanauskas, 2. D. Antanavičius, 3. J. L. Petrauskas, 4. J. Jokubauskas (šitie visi 17 kp. Vyčiai), 5. St. Viskauskas, 6. Šarkus. Visi šie kareiviai iš Bostono.

Mums bekalbant, pasigirdo laiškanėšio švilpynės balsas. Onytė pašoko link durų, o iš ten sugrižo nešina laiškų, kurio nekantriai laukė. Linksma pradėjo laiškėlių skaityti, bet beskaitant jos linksmas veidelis greit nuliudo, tartum, jame sužinojo didžiausią savo nelaimę...

Tą laiškėlių jai parašė jos mylimas Jonelis, kuris kelios savaitės atgal liko paimtas į kariuomenę. Jos mylimas dažnai laiškėlius jai rašydavo. Taip-pat ir jinau jam. Ir nors jiedu negalėdavo sueiti, pasikalbėti, kartu eiti į jaunimo susirinkimus, kurti Lietuvos meilės, sieloties jos reikalais, vis-gi Onytė apsidžiaugdavo, susiramindavo. Tie laiškėliai pranešdavo, kad mylimasis yra sveikas, linksmas...

Šis-gi laiškas, kurį mano akyvaizdoje susilaukė, buvo jai labai skaudus. Sugriaudino jis Onytę, nes jame mylimas rašė, kad tuoj išvažiuosias, bet kur — nežino. Del tos priežasties jis prašo jos nenusiminti ir nerašyti laiškėlio, kol nepraneš apsisistojimo vietos. Onytė Joneliui turėjo daug ką rašyti! Dabar jinau deda tą laiškėlių į saugią vietą atminčiai, bet tuoj vėl ima, skaito, spaudžia prie veido, glaudžia prie širdies...

Liudna, liudna buvo Onytei, nes nega-

lėjo mylimajam laiškėlio pasiųsti, negalėjo pasisieloti, nei jausmų išreikšti....

Gaili Onytė mylimojo Jonelio! Liudi, apgailėstauja savo mylimųjų ir šimtai panašių Onyčių. Raudoja jų mylimosios, raudoja motušės ir tetušiai, broliai ir sesutės, raudoja Tėvynė-Lietuva, kad ne už jos, bet už svetimų reikalus aukoja savo gyvastis arba sveikatą.

Mažiukas Vincukas.

• • •

Karininkų Balsai.

Mielas Drauge, Matai:—

(Iš tyrimų ir pasakojimų yra žinoma, kad norint išigauti kariuomenėje žymesnės vietos, ypač lietuviui, yra daug kliučių, kurias tik energingomis pastangomis galima perlaužti ir atsiekti tikslo. Šiame laiške šis-tas apie tai yra pasakyta asmens, kuris tas kliutis pergalėjo. Yra ir daugiau indomių dalykų, apie kuriuos visuomenė turėtų žinoti ir iš savo pusės lietuviams kareiviams suteiktų reikalingą pagalbą. "Vyčio" Red.).

Kaip jau tamstai yra žinoma iš mano pasakojimo, jog turėjau daug vargo, kol

įsigavau į pageidaujama vietą karuomenėje, t. y. į "Signal Corps Photographic Division". Pasiūstoji mano aplikacija į Washingtoną, prašant paskirti į augščiau minėtą vietą, liko priimta. Bet visam tam reikale kliudė vietinė "Local Board", kuri susideda daugumoje iš čekų, ir kaipo lietuviui, begėdiškai ir aiškiai pasirodė dideliais pavydais. Bet atsišaukus į Major Madison į 311th Field Signal Batalion Camp Grant, Ill., geras žmogus paėmė manimi rūpintis ir pareikalavo iš "Local Board" transportacijos popierų ir tokiu budu dasigavau minėton vieton.

Spalių 15 d. iškeliavau į Camp Grant, Rockford, Ill.

Tenai išpradžių teko pergyventi labai nemaloniose aplinkybėse. Kazarmėje teko susidurti su ištvirkusiais kareiviais, kurie narėjo, kad ir kiti būtų tokiais, kaip jie. Bet tas ilgai netvėrė. Dažinoję apie tai viršininkai, ėmė bausti tokius ir norint nenorint turėjo laikyties prie tvarkos ir, ačiu lieutenanto Hudson'o pamokoms, perspėjimams, viskas kitaip virto. Ir mūsų burelis, susidedantis iš 102 asmenų, virto mandagiais vyrais.

Iš lietuvių minėtoje organizacijoje neteko patirti nei vieno. Kone visi liuosnoriai. Gyvenimas ir abelnas kareivio užlaikymas gana geras. Valgis neprasčiausias ir jo užtenkamai. Guolis geras, drapanos šiltos. Mums "karabino" nepriseina nešioti, tečiau reikėjo mokinties kareiviško muštros, gimnastikos ir visokios apsaugojimo rūšies karės lauke. Prie to dar reikėjo mokinties telegrafiškos sistemos ir vėliavukėmis susinešimo. Šioje Signal Corps organizacijoje randasi telegrafistai, operatoriai, elektristai, telefonistai, mašinistai, fotografai ir kiti profesionalai.

Tečiau man, kaipo fotografui, čia neteko jokio fotografiško darbo dirbti. Sužinojau, jog kai kurie fotografai, jau pramokę taip vadinamo "innitiation muster", bus siunčiami prie aviatorių, kur lavinsimės ėmimo paveikslų.

Lapkričio 3 d. kai kurie fotografai gavome įsakymą rengties į kelionę. Dar teko lapkr. 4 d. parvažiuoti namo ir atsiveikinti su tėvukais, broliais ir sesutėmis ir draugais, o 5 d. lapkr. iškeliavome į New York'ą.

Apsigyvenom ant Bedloe's Island, arba ant salos, kur stovi Liuosybės Stovyla. Vieta labai puiki. Tyras ir sveikas oras. O maitinimas jau visai nekareiviškas. Valgio laikui prisiartinus, sustojam visi į eilę, ir valgyklos durims atsidarius, sueinam valgyklon, susėdam apie stalus, o iš tų pačių kareivių padieniui patarnauja prie stalų. Pavalgę, sunešam indus kruvon, vėl kiti juos plauna. Valgai žmogus tiek, kiek nori. Pavyzdžiui: ryte gaunam kavos, pieno, kvietinių piragaičių (shredded wheat), duonos, paspirgytų lašinukų. Pietums — tuštytos jautienos mėsos, bulvių, pupų su kukuruzais, šutintų makaron, sviesto, duonos, kavos, pieno ir piauštytų bananų. Vakariene panaši pietums. Imk žmogus ir persivalgyk.

Kareiviško muštros labai mažai gauname. Kaip ilgai čia užsiliksime, mums kareiviams nežinoma. Tečiau sprendžiu, jog ilgai čia nebusime, o kur iš čia važiuosime — ir-gi nežinome.

Tariu nuoširdų ačių buvusiems draugams p. p. P. Mulevičiui, J. Kaupai ir K. Pakštui, kurie sužinoję, kad atkeliavau New Yorkan, atlankė mane, o paskui paėmė į "nelaisvę": parsivežė į "Garsą", paskui į miestą ant teatrų. Nedėlios rytą į bažnyčią, paskui vėl miestan ir visą laiką praleidome labai linksmai, o man, kaino "nelaisviui," neleido nei vieno supelėjusio grašio praleisti.

Taiptgi tariu nuoširdų ačių pp. Krušinskams ir Bendaravičiams, už svetingą priėmimą.

Po tokio linksmo pasisvečiavimo tarpe tautiečių, atgavau nupuolusį upą ir gyvenant šioje vietoje, pašonėj pažįstamų, jaučiuosi, kaip namie.

Butų labai linksma išgirsti, kad ir kiti lietuviai kareiviai atranda saviškių lietuvių, kurie juos svetingai priima, nes tas giliai atsiliepia į kareivio širdį ir sutvirtina jo dvasią.

Nors porą žodžių apie lietuvius kareivius. Kiek teko girdėti gyvenant Camp Grant, lietuvių kareivių upas kiek nupuolęs. Maža kas jų dvasiniais reikalais rūpinasi, kuomet amerikiečiams knygynai lužta prikrauti visokiomis knygomis, žurnalais ir laikraščiais, o lietuviai nieko panašaus neturi.

Butų labai pageidaujama, kad lietuviškoji visuomenė jais pasirupintų. Nors lietuviai yra išsiskirstę, tečiau, turint gerus norus, galima surasti ir brolišką ranką paduoti. Nors vienas papirosas su degtuku atsiųstas kareiviui nuo saviškių — jis jaučiasi nors trumpą valandėlę, kaip namie tarp savųjų.

Sunkesnėse aplinkybėse randasi tie lietuviai kareiviai, kurie nesusikalba angliškai. Butų labai naudinga, kad Lietuvos Vyčių Organizacija pasirupintų išleisti angliškai-lietuvišką rankvedį, kareiviams pritaikintą, o tuomi milžinišką naudą suteiktų lietuviui kareiviui. Visuomenė nepasigailėtų tam aukų. Vien kareivių giminės sumestų pakankamai aukų, kad išleidus panašų rankvedį, tik svarbiausia, kad kas tuomi pasirupintų.

Šiuo kartu bus viskas. Kitą kartą pabriešiu vėl šį-tą naujo.

Linkėdamas geriausios laimės Tamstai, Matai, ir visiems mano bendraminčiams, lieku su pagarba,

A. Prečinauskas,
Fort Wood
Bedloe Island,
New York

Lapkr. 11 d., 1917m.
Houston, Texas.

Gerbiamieji Vyčiai: —

Patėmijęs "Vytije", kad yra skyrius del lietuvių kareivių pasikalbėjimui su bendraminčiais draugais Vyčiais, noriu juomi ir aš pasinaudoti.

Esu L. Vyčių 4 kp. narys, tai visų-pirma ir sveikinu 4 kp., mano mylimus draugus ir, abelnai, visus Vyčius. Čia yra nemaža lietuvių, bet kol-kas tik vieną Vytį suėjau, tai A. Petruļį.

Čia diena labai šilta, o nakčia vėsu, reikia pečius užsikurti.

Rytoj, tai yra lapkričio 12 d., eisime kelionėn, darysime mėginimus (manebros), prisirengiame 5-kioms dienoms, o gal ir daugiau. Sugrižęs parašysiu daugiau. Šiuomi užbaigiu laiškeli, linkėdamas Jums, Vyčiai ir Vytės, viso labo!

A. Benevičius.

• • •

Šiomis dienomis įstojo šalies karuomenės tarnybėn liuosnoriu J. Kazanauskas, vienas darbščiausių Chicagos Vyčių, buvęs L. Vyčių Chicagos Apskričio choro pirmininku, jo družiausia pajėga. Geros kloties ir laimingos ateities jam!

Dėdės Laiškai.

(Parašė kunigas savo seserėnui).
Sulietuvino BENDRUTIS.

3. GYVENIMAS.

Vargstame, besimokindami kaip gyventi, bet ne iš to galo pradėdame. Mums pirmiau reiktų išmokti laimingai mirti.

Mielas Jonuti: —

Vakar tavo rankose pastebėjau knygą, užvardintą "Ilgo gyvenimo dailė". Gal manai pradėti tosios knygos pardavinėjimą. Jeigu taip, tai aš paremiu tavo užmanymą. Patsai knygos antgalvis bus pirmu akstinu pasisekimo, pagaliau turinys parems ją. Liaudis mėgsta skaityti tokias knygas, nes kiekvienas trokšta ilgai gyventi. Jiems pavyktų tą padaryti,

jeigu išpildytų knygos patarimus, kurie įsako daugiau rūpintis apie krikščioniškuosius įstatymus — prisitūrėjimą bei pasišventimą, negu apie valgi.

Gerai apmaščius, nėra tai labai sunkus dalykas, tik reikia pamėginti išmokti.

Visų-svarbiausia knyga yra Šv. Raštas. Visi ją žino, bet tik keletas apie ją mąsto. "Jieškokite pirma Dievo karalystės ir Jo teisybės, o viskas bus jums priduota". Arčiaus į tai pažiūrėjus, pasirodo, kad nėra reikalo mokintis, kaip gyventi. Mes ne iš to galo pradėdame savo mokslą. Mums pirma reiktų išmokti laimingai mirti. Jeigu mes ir visą pasaulį

paveldėtume, tas vien tiktai apsinkintų mūsų mirimą. Nei vienas pirklys, darydamas plenus, neužginčytų sau tokio atsitikimo, kurį jis žino tikrai sutiksias. Jis visa permato ir sulyg reginio padaro plenus. Gi tas gerai išaiškina pasisekimą. Bet nuostabu, kad tas pats asmuo mėgina užginti svarbesnį ir tikresnį atsitikimą ir suvis mažai apie jį paisy. Jis užmiršta, kaip susilaukti laimingą mirtį.

Daug šios gadynės pramonininkų atmeta religija, todėl, kad jie mano religiją esant koku tai nepaprastai klaidiu dalyku ir visai nepamokinančiu apie aną jiems taip svarbų klausimą — kaip reikia gyventi. Religija ir yra tuomi dalyku, kurio jie pageidauja, nes tiktai religija gali išmokinti juos pagrindinę gyvenimo pamoką, mokindama, kaip laimingai mirti.

*
*
*

4. PAGUNDA.

Niekad nežinojau tokio asmens, kuris žmogiško protavimo priemonėmi, būtų atitraukęs save iš nedorybių kelio; arba būtų pergalėjęs pavojingas pagundas, kurios kenkė jo laikinam pasisekimui.

Mielas Jonuti: —

Daug kartų girdėjau garsius gydytojus kalbant jaunimui apie baisias pasekmes, paeinančias iš nesusivaldymo. Pažinau jaunikaičius, kurie pametė nedorybės kelius sveikatos arba gerovės delei, bet blogų ypatybių jie neatsižadėjo. Tie, kurie yra užtektinai tvirti gyventi delei pasaulinių priežasčių, jie taip-pat užtektinai protingi žinoti, jog nuosaikumas išvengia devynias dešimtdales fizinio pavojaus, ir pasirengę rizikuoti vieną dešimtą pasilikusiąją dalį

Yra labai didelis ir begalo gražus rumas, Gyvenimu vadinamas, ir, iš Dievo malonės, mes visi esame to rumo gyventojais. Patsai Karalius taip-pat gyvena tame rume, bet mūsų kuniškos akys Jo negali matyti. Mums užtenka žinoti, kad Jis po vienu stogu su mumis gyvena. Gal nekartą pasitaikė buti namuose, kurie labai dailiai kalbėjo apie jų savininką, nors jo ir neregėjai. Jie pasakojo tauką nors tokio indomaus apie kambarius, apie rakandus, apie knygas, apie paveikslus ant sienų, apie tvarką bei rėdą; žo-

džiū, apsakinėjo savininko gyvenimo būdą.

Didžiame Gyvenimo rume pastebėsi panašius dalykus. Tiktai gerai įsitėmęs: viską pastebėsi, išimant vieną nematomą rumo savininko galybę, kuri yra begalo didelė. Ji apima kiekvieną daiktą neregima butybe, viską savo akyvaizdoje užlaiko; Ji gaivina, dabina, inkvėpia gyvybę, pakol tu neužklausi savęs: “Kodel aš čia esu?” Tada gausi atsakymą, kad šiame pasaulyje esi tam, kad **tarnauti Karaliui**. Kitokio tikslo čia neturi. Bet tasai tarnavimas padarė tave laimingu ir patenkintu. Tu apie užmokestį už tavo tarnystę nei svajot nesvajoji, tečiau žinai iš kalno, kad tavo užmokestis bus tau atiduotas su gausiu duosnumu.

Sodnuose aplinkuj rumą matyt minios žmonių, žaidžiančių be perstojo; linksmynasi, džiaugiasi; ir vėl matyt, kaip sustoja ir verkia, pažvelgę į rumo sienas. Sodnai, tiesa, yra puikūs, bet vaisiai, auganti jų medžiuose, yra gražūs tiktai pažiūrėti, o palytėti, jie tuojaus į pelenus pavirsta. Gėlės taip-pat išrodo gražiomis bet jokio kvapsnio savyje neturi. Minios žmonių, ten besilinksminančių, šaukia ir tave ateiti pas juos, vilioja žodeliais gražiausiais, kada tiktai pasižiuri pro langą. Jie kviečia tave išeiti ir ten su jais skinti vaisius bei vaikštinėti po bekvapsnį gėlyną. Kartais ilgiesi ir trokšti išeiti. Jie sako, kad tu privalai juos atlankyti del geraširdystės, malonumo bei mandagumo. Tu kartais pamiršti tavo Viešpatį ir išeini pas juos...

Gi tavo vieta yra rume— Karaliaus tarnystėje. Jis bile kada gali tave pašaukti, ir nelaimė tau, jeigu tu tąsyk butumei išėjęs ir Karaliaus balsas nepašiektų taves; nes tuomet durys del taves gali buti uždarytos, o tavo jėga, kurią tau Viešpats yra davęs, bus jau perdaug sunaikinta, nusilpnėjusi ir tu jau nebegalėsi besugrįšti ir atsidaryti užvertas duris.

Todel geriau pasilik viduje, lai jie ateina pas tave; nes kiekvienas iš tosios minios gali ateiti ir prisidėti prie taves. Tąsyk ištikrųjų būtų labai didelis džiaugsmas rume ir gili ramybė bei džiaugsmas tavo širdyje patraukus Karaliaus tarnyston.

Rume randasi visokių daiktų del nusiramino bei pasilinksminimo. Bet at-

simink, kad visi tie daiktai yra vienam tikslui — kad pagelbėti tau Karaliaus tarnystoje. Ar naudosiesi tu jais? Vartojimas tų daiktų, kiek jie pagelbsti Karaliui tarnauti, yra išmintingas ir geras. Vartojimas-gi tarnystės atlikimo kliudymui yra pasidavimas pagundai ir praradimas molonės.

Taigi, kad pergalėjus pagundas, atsimink rumą, atsimink langus, pro kurios žiurint matyt vaisiai, kurių viduryje dulkės ir pelenai, taip-pat gėlės, kurios jokio kvepėjimo neturi, atsimink balsa,

kuris tave vilioja, kviečia išeiti iš rumo valandėlei pasilinksminti; atsimink duris, kurias vien tiktai dieviška spēka tegali atidaryti, atsimink tarnystę, kurią privaliai atiduoti Karaliui, pagaliaus atsimink balsa, kuri, be abejonės, išgirsi Karaliaus rumuose, žinok gerai, visi daiktai, kuriuos aplinkui matai, yra tavo ir gali juos liuosai vartoti, bet visuomet klausk savęs: "Ar tie daiktai pagerins mano veikiančią pajėgą, kaip Dievo tarno, ar trukdys aną? Šios tatai yra geriausios priemonės pergalėjimui pagundų.

(Bus daugiau).

UPELIS.

Kaip brangus man yra Upelis, prie kurio slankioju dabar!... Netik dabar, bet ir visuomet, kuomet tik aš čia ateinu. Rodos, jis ir aš, tai sunus ir motina. Jis glaudžia mane, o aš jį. Kiekvienas čia mano atėjimas į artimesnę pažintį ir meilę mudu mezga. Vos pasirengsiu jį aplankyti, sekundos metais virsta. O kelionė darosi ilga, kaip amžinastis. Bėgu ir žiuriu, ar dar toli mano Upelis. Ilgėsys apima, besistengiant kuogreičiausia jo žadą pagauti. Mano ir jo tarpe dar kelios kelio varsnos juoduoja, bet mudu jau šnekučiuojame. Tik nežemiška kalba, kurios tempo mums tada atrodo perretas ir nuobodus, o tik kaž-kokia angelų meliodija, kurios dangiškas tremolio, it koki Betlėjaus žvaigždė, mūsų širdysna kuogiliausiai strigsta.

Netik aš vienas myliu upelį: jį myli beržai ir pušaitės, kurios žemai lenkdamos šakeles, nuolatai siubuoja. O, kaip galingas tu, upeli, esi! Saulė ir mėnuo retkarčiais skaiščiais spinduliais šypso, kaip ir norėdamu sužinoti, ar dar vis upelis teka; tuomet tik labiau mūsų svajonę užburia.

Bet kas Upelį daugiau už mane mylėti gali?! Žmogaus svajonė, tai ne medelio lapas arba saulės spindulys. Ji, it Mickevičiaus genijus, pasvirusiame baravyke daugiau filozofijos mato, negu apsaityti pajėgia, o ką besaityti apie amžinai gyvą upelį!

Neveltui upelis ir mane, it Virgilius Dante, veda kur ten begalinėsna gyvenimo erdvėsna, kur mintys, kaip javų varpos, milijonais galvas į mane lenkia, kad nei pats neišmanau, už kurios pirmiausia tvertis. Berods, Jaunystė, kaip brangiausias kiekvieno gyvuno perijodo tarpas, pirmoje svajonės programo eilėje stovi. Jaunystė! kur tu?... Laukiu... Upelis sau riščia bėga tolyn, kriokdamas tik mano aidą kartoja: kur tu? kur tu?... Jieškau. Suplojęs minties sparnais, skrendu į tolimą gimtinės lizdą, kur, rodos, jaunystę kada tai mačiau. Dairausi. Žiuriu: ta pati šiaudais dengta, apsamanojusi bakužė, kurioje gimiau; šulinys, žagarų tvoros, darželis, sodelis, kryžius — viskas taip, kaip palikau, — tik jaunystės niekur nematau. Einu vidun. Asla, suolai, skomė, Švenčiausios Panelės paveikslas, po kuriuo tiek kartų nužemintai, galvą palenkęs ir rankas ant kautinės sudėjęs, dienos darbus nuoširdžiai aukavau — viskas taip, kaip palikau, — tik jaunystės niekur nematau. Leidžiuosi keliu į dirvonus. Šis kelias man žinomas, kaip diena. Čia bėgioti mokinausi. Čia peteliškes ir žiogelius vaikiausi. Čia apsižergęs seno tėvelio gugę juodinėti mėginau. Paugėjęs, darbininkams į pabarį pusryčius nešiau. Lai liudija rytai ir vakarai, sodas, darželis ir medinė žagrė, kurią ir dabar dar pasvirnėje pakabintą matau, kaip dažnai

aš čia jaunystės žiedu džiaugiasi. Bet ką šneku?... Kur jaunystė?... Niekur nematau. Dar aplankysiu vieną vietelę, kuri, kaip Sakramentas, mano jaunystę nenudildomai charakterizavo. Eisiu pas bažnytėlę. Du auksiniai bokšai, su kryžiais viršūnėse, paryčio saulės spinduliuose žėri. Varpai—Jokubas ir Jonas — ant šv. Mišių kviečia. Atmenu... Jų vardus man sena motinėle išpasakojo. Klausausi... Tie patys. Klysti negaliu. Ilga, trijų-dešimčių metų graudi jų melodija amžiniais rekordais mano ausį išraižė. Braukdamas nuo kaktos stambius prakaito lašus, pirmyn žengiu. Netyčiomis žiuriu: o-gi senas šulinys, iš kurio taip dažnai vandenėlį gėriau, iškėlęs ilgą svirtį, rodosi, mane sveikinti norėdamas. O, Dieve! Širdis plyšta, akys ašarose papluko, žodį ištart negaliu... Kiek kartų čia nekalti juokai veidą nušvietė!... O, jaunystė brangi! kur tu esi?... Braukdamas ašaras nuo veido, gniauždamas skausmo votį širdyje, tolyn einu. Šventorius; lotinės tvoros, kurias ir aš kada tai kitų tal-

koje gabenau, vos laikosi. Tiek metų! Kapai, kryžiai, koplytaitės — visi į mane su nusistebėjimu žiuri. Aš, kaip sugautas, bažnytėlėn bėgu. Ji mano viltis. Ji buvo mano motina ir mokintoja tuomet, kuomet pagundos ir blogi norai į mano jaunystę, kaip didžiausia vėsula, kaip perkunijos žaibas putė ir griaudė, ji paguos mane ir dabar. Taip, čia ramu ir miela. Jei visur gyvenimas tik tokis būtų, ko tai reikėtų. Suklupau. Vargonai "Pulkim ant kelių" uždudavo. Žmonės visi, kaip vienas, jų melodiją pagavė, "Pulkim ant kelių" kartoja. Kur, ką geresnio rasi?! Nevien jų rubai, kalba ir budas yra vienodi, bet ir malda, norai — taip-pat. Jų gyvenimas, kaip pavasario rytas; jų malda, kaip simphonijos orkestra arba angelo širdis, nekalta, dangiška. Viskas būtų taip, kaip palikau, tik jaunystės niekur nematau... Jaunystė! kur tu?..

Upelis tik mano aidą kartoja: kur tu? kur tu?..

Morkus.

Tautos Išdo Reikalai.

Tautos Išdas, tai yra lietuvių kultūros ir apšvietos šaltinis. Tik gaila, kad iki šioliai mažai juomi rupintasi. Mažai aukų tesurinkta, mažai teturėta narių. Tautos Išdo reikalus nemažai sutrukdė ši karė. Badu mirštanti Lietuva, prašė ir dar prašo nuo mūsų duonos. Kiek galėjome, davėme ir duodame. Ir gerai. Tai mūsų priedermė ją gelbėti. Bet tuomi dar negalima išsiteisinti, kad jau savo visas priedermes atlikome, kad ten visas jėgas aukaujame, kitiems ir svarbiems tautos reikalams nei materiališkų nei morališkų jėgų nebeturime. Baigsis karė. Lietuva gal nebeprašys duonos. Bet prašys apšvietos. Reikės universiteto ir kitų mokslo įstaigų. Ji pati, baidios karės nuvarginta, negalės jų įsikurti. Tai čia mes turėsime eiti jai į pagelbą: priskubinti universitetą, kelti Lietuvos kultūrą! Turime apšvietos reikalų ir čia Amerikoje: reikalinga sava kolegija, reikia remti Šv. Kazimie-

ro akademiją ir t. t. Tautos Išdas ir yra tuo šaltiniu, kurs visus tuos brangius reikalus gaivins. Jis kviečia visus lietuvius į talką, į darbą! Kviečia organizacijas ir pavienius asmenis. Tad, broliai, talkon!

Šiais metais Tautos Išdo reikalai dideliais šuoliais žengia pirmyn. Pristojo keletas organizacijų ir pavienių asmenų. Žemiau paduota Išdininko atskaita tą paliudys.

Leonardas Šimutis,
Tautos Išdo Sekr.

TAUTOS IŽDO IŽDININKO ATSKAITA.

Nuo buvusio išdininko B.V. Vaišnoros..	265.13
" Dr. J. Bielskio, labdario.....	25.00
" Kun. J. Kaulakio "	25.00
" " V. Matulaičio "	25.00
" " S. Čepaniano "	25.00
" " F. Jakščio "	25.00
" Pono J. Vaitkaus	10.00

" Šv. Petro ir Povilo parapijos, Homestead, Pa.	10.00
" S.L.R.K. Moksleivių Amerikoje	7.00
" Kun. P. Saurusaičio, labdario	25.00
" " J. Valantiejaus " "	25.00
" " Vyšniausko " "	25.00
" L. Vyčių už 1915 metus	52.40
" " " " 1916 " "	105.05
" Rožančiaus Draugijos iš Newark, N. J.	20.39
" Šv. Onos Dr. iš Athol, Mass.	8.80
Viso	678.87

IŠLAIDOS.

Kun. J. Misini, kolegijos fondan	82.88
" A. Staniukynui, Šv. Kazimiero vie- nuolynui	48.64

" F. Kemėšiu, universitetui Lie- tuvoje	200.00
" "Darbininkui" už 3000 tikių ir 200 konstitucijų	13.50
Viso	345.02
Kasoje lieka	333.85
<i>Kun. S. J. Čepanaviš, Tautos Išdo Išdininkas.</i>	
Paskutiniomis dienomis dar į Tautos Išdą <i>inplaukė:</i>	
Nuo Lietuvos Dukterų Draugijos iš So. Boston, Mass.	25.00
" Federacijų Komiteto iš So. Boston, Mass.	25.00
<i>L. Š. Tautos Išdo Sekr.</i>	

KAS JAUNIMO VEIKIAMA

LIETUVOS VYČIŲ NAUJOSIOS ANGLIJOS APSKRIČIO V—AS SUSIVAŽIAVIMAS.

L. Vyčių N. A. Apskr. 5-tas susivažiavimas įvyko 12-tą d. spalį, 1917 m., Athol, Mass.

Pirmin. Pr. Zataveckas suivažiav. atidarė malda ir tautišku hymnu. Susivažiavimo vedimui išrinkta sekančių asmenų valdyba: pirmin.—Pr. Zataveckas, raštin.—p-ni M. Kučinskienė; mandatų ir inešimų tvarkymui p-lės L. D. Šalteniūtė ir Elž. Braškaitė; tvarkdarius — V. S. Matulis.

Atstovų pribuvo daug, buvo ir keletas svečių, kuriems suteikta balsavimo teisės.

Pereito susivažiavimo protokolas vienbalsiai priimta.

Seka Apskr. Valdybos ir kuopų raportai.

L. Vyčių N. A. Apskr. 3-čiame susivažiavime buvo nutarta įrengti Parodą. Darbas buvo pavesta 17 kp. (Boston, Mass). Bet delei priežaščių 17-ji kp. darbo neatliko. Parodos įrengimas nutarta be atidėliojimo įvykdinti ir darbas pavesta tai pačiai L. V. 17-tai kp., o visos kuopos prisidės išdirbiniais ir kitokiomis reikmenomis.

Vėliavos klausime nutarta laikyties pereito Vyčių Kongreso nutarimo.

Milicijos klausime, plačiai apkalbėjus, išnešta rezoliucijos:

1. N. Ang. kuopos milicijos skyrius gali organizuoti sulyg liuoso noro;

2. prašyti L. Vyčių Centro Valdybos, kad 5-to Kongreso nutarimą apie milicijos skyriaus panaikinimą užtęstų ligi sekančiojo Kongreso ir vėlai būtų naujai svarstomas tas dalykas.

P-lė B. Morkevičiūtė, 10 kp. narė, mandagiai pasveikino susivažiavimą ir inteikė gyvų gėlių bukieta.

Nutarta, kad atletų skyrius būtų surištas

su Milicijos skyriumi po visą N. Ang. Apskričių.

Organo "Vyčio" redaktoriui susivažiavimas išreiškė padėką rankų plojimu už žymų pataisymą "Vyčio". N. Angl. Apskritys išreiškė pageidavimą, kad "Vytis" būtų leidžiamas ir toliau dvisavaitiniu.

Nauji inešimai.

Kadangi nevisos kuopos susižino su Apskričio Valdyba, šis susivažiavimas nutarė, kad susižinojimas būtina turi būti užmegstas.

Nutarta vienų kuopų teatrališkus ratelius kviesti pas kitas kuopas su perstatymais.

Kuopos, norinčios gauti kalbėtojus, kad kreiptųsi į Apskr. Valdybą. Be to, kuopos, gyvenančios arčiau tų kolonijų, kur dar nėra Vyčių kuopos, privalo surengti prakalbas, duodant žinią Apskričio Valdybai, kuri visuomet prisidės reikalinga pagelba.

N. Ang. Apskričio susivažiavimas išreiškia pageidavimą, kad Žaislų Vadovėlio Komisija kaip galint greičiau išpildytų savo užduotį.

Naujas sumanymas.

Naujosios Anglijos Apskritys paduota sumanymą L. Vyčių Centro Valdybai išrinkti komisiją, kuri susivienytų iš vien su L. D. Sągkos komisija delei teikimo pagelbos lietuviams karininkams Suvienytų Valstijų armijoje.

Nutarta sekantį mėną Apskričio vardu įrengti gegužinę ir koncertą. Pelnas bus organui ir Tautos reikalams. Pramogos įrengimas pavesta 26 kp. (Worcester, Mass.), prisidedant visoms N. A. kuopoms.

Nutarta N. A. susivažiavimus daryti su programais, pelną skiriant į Apskričio išdą.

Kuopoms, kurios neišpildo savo prižadų, nutarta duoti viešą papeikimą. Kuopoms, neprisidedančioms prie įrengimo Katalikų Sp.

Savaitės ir platinimo katalikų spaudos, taip-pat bus išreikštas papeikimas.

Sekantis Apskr. susivažiavimas bus *Norwood, Mass.*

Valdyba išrinkta šių asmenų:

Pr. Zataveckas — pirm. (vienbalsiai),

O. Bugailiūtė — pirm. pagelb.

J. Jasinskas — rašt.

J. Kašeta — išdin.

E. D. Šalteniūtė ir Br. Vyšniauskas — išdo globėjais.

Pr. Zataveckas — pirmin.

Mag. Kučinskienė — rašt.

CHICAGO, ILL.

Kiek narių, tiek dolerių "Vyčio" spaustuvei.

Lapkričio 22 d. L. Vyčių 16 kp. laikė savaitinį susirinkimą. Svarstyta organo "Vyčio" spaustuvės reikalai. Kiek ankščiau, dvasiškas vadovas, kun. H. J. Vaičiūnas, gavo iš Centro viešą atsišaukimą spaustuvės reikale. Pranešęs apie tai vietinei kuopai pažadino visus remti spaustuvę, duodamas pavyzdį — pavesdamas \$25.00 tam reikalui (dv. vadovas jau ankščiau aukojo \$100.00). Prijautimas organo spaustuvei atsirado visoje kuopoje ir nutarta apsidėti dolerio mokesčiu kiekvienam nariui. Jau apie pusė narių tuos dolerius sudėjo. Kadangi kuopa turi apie 100 narių, tai ir parama "Vyčio" reikalams bus žymi. Prisdės ir stambių aukų, bei paskolų.

Toliau apkalbama lietuvių kareivių reikalai ir nešimas jiems dvasinės ir medžiaginės pagalbos. Nutarta tą klausimą per atstovus įnešti L. Vyčių Chicagos Apskričio susirinkimui.

Al. M. Račkus,

Loyola universiteto studentas, žinomas kalbėtojas ir veikėjas.

me, kviečiant visus Vyčius rūpintis mūsų kareivių reikalais.

Nutarta pakviesti L. Vyčių Chicagos Apskričio Dramatišką Skyrių atkartoti "Rutvilę" Šv. Jurgio par. svetainėje, o jei būtų kličių "Rutvilę" statyti čia, tai kad ji būtų perstatyta kitur. Kuopos nuomonė, kad būtų gaila veikalą ir tokį pajėgų išlavinimą užmesti šalin, būtų gera, kad tą veikalą pamatyti visi chicagiečiai lietuviai. Išrinkta komisija, kuri rašys Aps. Dr. Skyriui laišką, kvies ir išreikš kuopos nuomonę.

Ši-tą dar kalbėjus Spaudos Savaitės reikalais, susirinkimas užbaigta.

Buvęs.

DU BOIS, PA.

Birželio 28-tą šių metų, per p. K. Pakšto prakalbas susitvėrė čia ilgai laukiama ir senai pageidaujama L. Vyčių 86 kuopa. Prie jaunutės kuopos iš karto prisirašė 20 narių gražios jaunuomenės abiejų lyčių. Į valdybą pateko sekantys: pirm. Juozas Navickas, vicepirm. Jurgis Šiupienis, finansų rašt. J. Rakauskiūtė, protokolų rašt. J. A. Urbonas. Kad minėtoji kuopa ant vietos nestovi, bet veikia ir auga, tai aišku iš to, kad šiandien jau turi 34 pilnai užsimokėjusius narius ir jau kartą (15-tą d. rugpiučio) viešai pasirodė su gana gražiu programu.

Visi, kurie dalyvavo tame programme, užduotis atliko gana gerai ir pagirtinai. Paskatinti geru pasisekimu pirmojo viešo pasirodymo, pradėjo ruoštis prie antrojo. Tikimasi, kad antru kartu pasirodys apie Kalėdas.

Du vietinės kuopos narių pasidavė į kariuomenę liuosnoriais. Jie yra: Pranas Kartavičia ir Andrius Stefanavičia.

Lai gyvuoja Liet. Vyčių 86 kuopa!

M. J. U.

CICERO, ILL.

Vietinė L. Vyčių 14-ta kuopa veikia. Tą galima patėmyti per jos susirinkimus. Lapkričio 21 moj svarstyta apie šeimynišką vakarą, rengiamą gruodžio 21-moj, palydžiant šenuosius metus, o pasitinkant naujuosius. Tikimos, kad neblogiausia pavyksias, nes nemenkos pastangos yra dedamos dėl jo pasisekimo.

Vyčių vestuvės.

Įvairumų yra visokių pas čionykščius Vyčius. Štai vietinės L. Vyčių 14-tos kuopos du prakilnūs nariai: p-lė Petronėlė Kaulavičaitė ir p. Jurgis Žadeikis, lapkričio 11-toi, š. m. likos sumegzti amžinuoju moterystės mazgu vietinėje Šv. Antano par. bažnyčioje. Jaunavedžiams linkima kogeriausios kloties jų visame gyvenime.

P. Z.

CHICAGO, ILL.

“Rutvilė” scenoje.

Ligšiol Chicagos Lietuvos Vyčių scenos pajėgos buvo pakrikę, nesuvienytos. Kuopos, rengdamos vakarus, statydavo menkesnius ar žymesnius veikalus, pasinaudodamos vien tomis pajėgomis, kurias turėdavo savo tarpe. Tada tekdavo pastebėti vienur kitur sužibant skaudesnę talentą, kuris aiškiau nušviesdavo akims, patraukdavo domą.

Ir maitinta ligšiol publika nei šiaip nei taip paplotu “dailės pyragu”. Dažnai tekdavo (žinoma, ir dabar tas-pat) matyti mūsų “artistus” dramą arba tragediją lošiant kaip komediją. “Aktorių” nebūta tikrais aktoriais, tik jų žinota vienas gudrumas, kad arba keistai scenoje kryptelk, žiobtelk, viauktelk, arba nepaprastu balsu prabilk — publika ims juoktis, ims ratuoti, atsiras efektas ir jausies geru aktoriu, nes publika bus patenkinta, vaidinimas bus giriamas.

Nekantriai laukta, kada rimtesnės scenos pajėgos susimes į kruvą ir pradės kepti tikrąjį “dailės pyragaitį”. To susivienijimo susilaukėme. Lietuvos Vyčių Chicagos Apskričio Dramatiškas Skyrius, kuris surinko kruvon scenos pajėgas, turėjo pirmą pasirodymą. Lapkričio 18 d. C. S. P. S. svetainėje pastatė scenoje V. Nagornavskio penkių aktų, septynių atidengimų istorinę tragediją — “Rutvilė”.

“Rutvilėje” nupiešta Mindaugio (Mindovės) viešpatavimo laikų paveikslas. Kryžiuočių ordenas nešinas ugnia ir kardu stengiasi apkrikštyti Lietuvą. Vardan kryžiaus daro nuožmiausius darbus. Jie žudo nekaltus Lietuvos žmones, grobia turtus, terioja nelaisvės vyrus, moteris ir mažus kudikius. Mindaugis, turėdamas kivirčius su kitais Lietuvos kunigaikščiais, susibičiuliuoja su kryžiuočiais, leidžia jiems vis giliau ir giliau įleisti nagus Lietuvos kunan. Tuomet iš liaudies iškyla drąsi, narsi ir tvirta Žemaitijos mergelė, vardu Rutvilė. Ji mačius tautos dievų garbę, paskui jų išniekinimą, perimta neapykanta prieš kraugėrius ir grobunus kryžiuočius, sukelia liaudį, veda karuomenes talkaudama su Trainaičiu. Trainaitis ir-gi tvirtas Lietuvos karžygis ir gynėjas, pastiprintas Rutvilės inkvėpta narsa ir meilė. Mindaugis, kuris atsidavė kryžiuočių intekmei, o išgirdęs apie Rutvilės ir Trainaičio žygius, kuriuodu patraukė liaudį ir karuomenę, paveda kryžiuočiams Žemaitiją, kad jie numalšintų nepaklusniusios jo pavaldinius. Po ilgų kovų, kryžiuočių krykštavimų ugnia ir kardu lietuvius pergalėti, susilaukia sau nelaimingo pralaimėjimo. Rutvilė veda karuomenę, ją inkvepia ir galutinioje kovoje užduoda kryžiuočiams mirtiną smugį. Pasiliuosavus kryžiuočių jungo, atgaivinus dievų garbę, Rutvilė, pritariant tautos valiai, Didžioju Lietuvos Kunigaikščiu apskelbia Trainaitį, o pati, pildydama dievams duotą prižadą — už pergalę Tėvynės priešų — rengiasi susideginti ant laužo. Trainaitis dega

Jurgis S. Mockus,

L. Vyčių 8 kp. narys, buvęs tris metus išdinin-ku. Jis taip-pat buvo vaikų fiziškojo kuno lavinimo mokytojum. J. S. Mockus žymisi dide-liu rėmėju tautos reikalų ir duosnus jų šelpėjas.

galinga meile prie Rutvilės, kelis kartus mėgina išprašyti jos rankos, bet Rutvilės jokiais budais nei priemonėmis nuo prižado negali atitraukti. Trainaitis, netekęs vilties perkabėti Rutvilės, prie pat laužo, ant kurio jinai rengėsi deginties, nuosavu kardu perveria Rutvilę.

Šis paskutinis aktas taip ir verčia veikalo autoriui išmėtinėti. Čia tau pro akis stenka baisesios tautos nelaimės, jos pastangos užstoti joms kelią. Sielojies, o paskui išvydęs pergalę džiaugties nori, kaip štai vienas kardo šmėktelėjimas, niekingai nudedas tautos budintoją, vadą, visą įspudį užvelka juodu dangalu.

Tiek to su veikalo turiniu. Eikime prie rolių.

“Rutvilės” rolę vaidino p-lė E. Gedgaudaitė. Jos rolė taip ilga, kad mašinos budu, nei gestų nei pauzų nedarydamas, per valandą — kažin ar iškalbėtumei. E. Gedgaudaitė puikiai mokėjo rolę, suprato žodžių prasmę ir atvaidinamo įspudžio dvasią. Reikėjo išreikšti keršto ugnį akyse, jinai pataikė, reikėjo perstatyti gyvą anų laikų lietuvę narsuolę, kuri kovose narsi ir mirčiai drąsiau žiuri akysna, negu gėdai ir pažeminimui, — jinai tokia buvo. Žodžiu, E. Gedgaudaitė apreiškė visus aktorės gabumus ir ypatybes, reikalingas sudarymui perstatomo tipo, padarymui įspudžio ir užkėrėjimui žiūrėtojų.

Trainaičio rolėje buvo J. F. Balsis. Šis jau nuo seniau pažįstamas aktorius. Trainaičio rolę atliko puikiai. Jis ir augščiau minėtoji "Rutvilės" rolėje p-lė E. Gedgaudaitė, tai ir buvo ta styga, kuri visame veikalė laikė nustačius publikos upą.

Gerai buvo atrinktas Hornhusen'o — kryžiuočių mistro rolėje — P. Sriubas. Jis užnėšė į tipiską senovės lietuvių grobuną kryžiuotį. Net ir kalba kaž-kaip jo rolę pažymėjo. P. Sriubas veikalė ir-gi inėšė daug gyvumo, įspudžio dažų.

Vėl labai ypiškas senovės kareivis išrodė Montės rolėje J. Pivoriūnas. Drutas krauju ištekejęs kaklas, darė tikru užgrudintu karžygiu. "Tam tik pariestų usų truksta, jis būtų tikras kaizerio karininkas" — iš šalies girdėta. Tik kalba jo kampuota. Bet jis kareivis, tai ir žiurima daugiau tokių ypatybių, o tų jis turėjo.

A. Rugienius — Nadraujos žinyčios žiniaus rolėje — geras. Paskui V. Puzaras — Gadunės rolėje. P. Gedgaudas — Tuožmio rolėje, S. Paurazas — Mongolio rolėje, p-lė S. Kačinskaitė — — Mylos rolėje, A. Ramanauskas — Botelio rolėje — visi buvo tinkami savo rolėse. J. Poška — Ottokaro rolėje — trumpą rolę turėjo, bet inėšė daug įspudžio. Kaip jį nugalėjo Rutvilė — išmušdama iš rankų kardą — akvaizdoje lietuvių ir kryžiuočių kareivių ir karžygių ir jų paniekoj, kad silpna mergelė pergalėjo karžygi, jis pataikė susigėsti, pastebiamai nurausdamas ir sumišdamas. P. Jančius — Mindaugio rolėje — ir-gi buvo atrinktas.

Yra kas apie visus kalbėti, kai-kuriems pridėti ir atimti, bet tai būtų per daug jau pretensijos iš visų aktorių mėgėjų reikalauti gryniausio artizmo. Apie kareivius kalbant, reikia pasakyti, kad dar buvo stoka sukinimo, sutvarkymo.

Kad veikalas gerai vaidinta, tą liudijo publikos upas, kuri, it nudiegta, sėdėjo puspenktos valandos, domiausia tėmydama scenos reginį; pasisekimą liudijo padarytas efektas vaizdžiai išsireiškęs po kiekvienam aktui, o ypač antgalo perėjęs į minios triukšmingą šaukimą, dėkojimą aktoriams.

Laikas bėga tolyn, o "Rutvilės" įspudžiai negėsta, bet plėčiasi, užinteresuodami vis platesnį ratą žmonių. Susidaro net toks upas, kuris reikalauja to veikalo atkartojimo. Liet. Vyčių 16 kp., girdėti, lapkričio 22 dienos susirinkime nutarė pakviesti L. V. Ch. Apsk. Dramatišką Ratelį "Rutvilė" pastatyti Šv. Jurgio par. svetainėje, o jei negalės čia, tai kitoj vietoje. Iš ties, kas matė kartą, norės ir kitą pamatyti, o kas visai nematė — reikėtų pamatyti. "Rutvilė" judina jausmus, gaivina tautinę dvasią, žadina laisvės geidulį. Kaip prie Mindaugio, taip ir dabar reikia dvasios milžiniais išaugti, kad apgyvintų tautos gyvybę, iškovojus laisvę. Ta pati teutonų šaknis ir dabar lenda po mūsų tautos kelmu ir nori jo nušovias

gislas nustelbti. Manoma, kad Chicagos L. Vyčių Ap. Dr. Skyrius, padėjęs tiek darbo, jau susirengęs, išpildys publikos norą ir gražią dieną vėl praneš smagią žinią, kad "Rutvilė" vėl perstatoma.

Valio, L. V. Chicagos Apskričio Dr. Skyrius, jo nariai ir vedėjai!

Matas.

DETROIT. MICH.

Lapkričio 7 d. įvyko mėnesinis susirinkimas L. Vyčių 79-tos kuopos. Susirinkimą p. J. Gervelis atidarė su malda. Finansų raštiniškė paaiškino išdo stovį, kuris pasirodė geras, nes yra daugiau dvidešimts dolerių.

Pasirodė reikalas Vyčiams turėti tautišką vėliavą. Tuo tikslu išrinkta komisija, kuri rūpinsis jos intaisymu.

Toliau apkalbėta katalikų spaudos reikalai ir budai, kaip tame darbe pasekmingiau pasidarbuoti

Juozas Bizauskas kalbėjo apie reikalingumą Vyčiams turėti kokios nors rūšies bendrovę, uždejamui naudingos įstaigos. Tas visus užinteresavo ir nutarta tirinėti, gvildinti smulkmenas, o sekančiame susirinkime tas klausimas bus vėl apkalbamas.

Vienas labai malonus dalykas teko pastebėti kuopos gyvenime. Kiekvienas jau pradeda po truputį interesuotis viešais dalykais, dauguma pradeda rodyti supratimą, drąsą visame-kame. Tai ne taip, kaip seniau buvo. Pirmiaus, budavo, visi tyli, lyg užsnukę, tik pirmininkas ir jo pagalbininkas vieni tekalba, vieni svarsto ir dalykus išriša.

Eikime ir toliau tokiais žingsniais pirmyn!
Vyčių draugužėlis.

SUSIVAŽIAVIMAS.

Lietuvos Vyčių Connecticut Apskričio 6-sis Susivažiavimas įvyks 6-tą dieną sausio, 1918 metuose, Waterbury, Conn. Sesijos prasidės 1-mą val. po pietų Šv. Juozapo parapijos svetainėje: 49 Congress ave. Visos Apskričio kuopos teiksītės išrinkti atstovus į šį Susivažiavimą, nes turime daug svarbių dalykų įvykinti, kaip tai: organizuoti naujas L. V. kuopas, kur jų dar nėra, sustiprinti silpnesnes, apkalbėti, kaip geriaus galėtume pasidarbuoti abelnamė lietuvių apšvietos reikale.

Visi atstovai privalo turėti savo kuopos paliudijimus.

K. P. Čibirka,
Conn. L. V. Apskr. rašt.

P. S. Geistina, kad atstovai atsivežtų ir mokestis už kuopas į Apskričio išdą už pereinus ir ateinančius mėtus. Kurios kuopos neužsimokės už 1917 metus, tai skaitysis suspenduotomis Apskričioje ir laike VI-jo Apskričio susiv., tų kuopų atstovai neturės balso. *K. Č.*

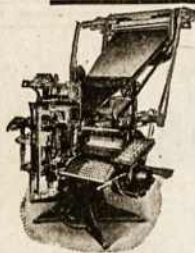
Lietuvos Vyčių Taupymo ir Skolinimo Bendrovė

Mūsų bendrovė skolina pinigus savo nariams, idant pagelbėjus nusipirkti arba pasiranduoti namus, ir padeda nariams sutaupinti pinigus. Ši bendrovė yra reguleriškai peržiurima per valdžią (State of Illinois). Šita bendrovė moka daugiau procentų ant taupinamų pinigų, negu kokia kita Banka. Jeigu nori, kad tavo pinigai būtų geroje vietoje padėti, tai pradėk būti jos nariu.

Pastaroji Bendrovė turi reguleriškai susirinkimus kas panaudėlis 7:30 val. vakare Šv. Jurgio parapijos svetainėje, kambarys No. 1, arba reikale kreipkitės pas raštininką:

P. BALTUTIS,
3261 So. Halsted St., Chicago, Ill.

Jums Visiems Reikalinga

Intertype mašina
del rinkimo rai-
žių.

Nes kiekvienas skaitote knygas, o jas beskaitant nuplyšta, jeigu yra be viršų, o kai su viršais, tai ilgiau laiko

Mes apdarome visokias — senas ir naujas knygas, taip kaip Tamstos reikalaukite. Taipogi turime įrengę NAUJĄ SPAUSTUVĘ suly

vėliausios mados mašinomis. Ir atliekame įvairiausių spaudos darbus, kaip tai: knygas, laikraščius, konstitucijas, programus, laiškus ir visokių-visokiausių pasakelbimus, kokių tik kas reikalauja.

Užtai, gerbiamieji Vyčiai, kada turėsite koki spaudos darbą arba knygų apdarymui, tai nepamirškite mūsų antrašo, o mes užtikriname, kad busite užganėdinti.

Su pagarba,

Kaulakiai Broliai. Sav.

THE LITHUANIAN PRINTING & BINDING HOUSE.

2214 West. 23rd Pl., Chicago, Ill.
Telephone Canal 107.

Nauja Knyga.

Vytė, Joanna Tamašauskaitė (Lakštutė), buvusi 24 kp., o dabar 60-tos kuopos narė, išleido knygutę savo rašytų eilių. Didelio formato, 64 puslapių, ant geros popieros, su pagražinimais. Kaina tik 25c (vienas kvoteris).

Gerbiamieji Vyčiai, paremkite praplatindami ją laike savo vakarų ruo sustiprinsite dvasią jaunos dainininkės.

Galima gauti pas pačią autorę:

720 N. Main St., Kewanee, Ill.

P. S. Imantiems kartu daugiau, nuleidžiama didelis nuošimtis.

Vyčių Vėliavos.

Vyčių kuopos, norint kad būtų vieno da ir tikra vėliava, meldžiame su užsakytais kreipkitės prie mūsų. Mes, kaip Vyčiai, teisingai darbą atliksime. Vyčiams speciališkos kainos. Tap-pat išdirbame antspaudas, ženklelius, karunas, įvairioms organizacijoms.

Mūsų ilgų metų praktika visus užganėdins.

M. A. NORKUNAS,
340 So. Broadway, Lawrence, Mass.

"VYTIS"

Jaunimo dvisavaitinis laikraštis.

leidžia

Lietuvos Vyčiai.

PRENUMERATA:

Metams	\$1.50
Pusmečiui75
Pavienis numeris	10c.
I užrubežių metams	\$2.00

"VYTIS"

1800 W. 46th St., Chicago, Ill.

o: o:

"VYTIS"

(The Knight)

Published twice a month by the

Lietuvos Vyčiai (Knights of Lithuania)

SUBSCRIPTION RATES:

Yearly	\$1.50
6 month75
To Foreign Countries yearly	\$2.00

Advertising rates on application. All communications must be addressed:

"VYTIS"

1800 W. 46th St., Chicago, Ill.

Redakcijos Atsakai.

Naujosios Anglijos Apskričio valdybai.
Susivažiavimų protokolus rupinkitės nesusedinti, spaudon duokite kaip galima ankščiau.

Pr. J—ui. Gavome. Ačiū!

LIETUVOS VYČIŲ CENTRO VALDYBOS ADRESAI:

Dvasiškas vad.: kun. H. J. Vaičiūnas,
3230 Auburn ave., Chicago, Ill.

Pirmin.: J. Bučnis, 407 So. Paca st.,
Baltimore, Md.

Vice-pirmin.: Navickas, 85 New Park
ave., Hartford, Conn.

Raštin.: J. Aleksa, 14 Millbury st.,
Worcester, Mass.

Iždinin.: A. Petrauskaitė, 4 Congress
ave., Waterbury, Conn.

Iždo globėjai:

J. M. Dumčius, 199 Noble Lane, Wil-
kes Barre, Pa.

J. Vaitekunas, Hartford, Conn.

V. Varžinskaitė, 249 River st., Matta-
pan, Mass.

Literatiškoji komisija:

Dr. J. J. Bielskis, 3613 Fourteenth
St., Washington, D. C.

J. Bakšys, Athol, Mass.

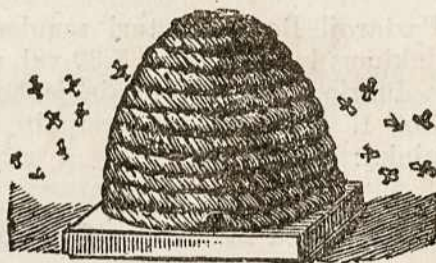
J. Valančiūnas, Philadelphia, Pa.

O. Rozmanskis, Donora, Pa.

J. V. Kovas, 21 Congress ave., Water-
bury, Conn.

TYRO MEDAUS

MEDAUS tyro galima gauti tie-
siog iš Michigano lietuviškos far-
mos. Maži orderiai po 25c. svaras. Di-
desniais užsakymais — pigiau.

M. VALENČIUS

P. O. Box 96

HART, MICHIGAN

Didžiausia

Krautuvė

Lietuviška

Chicagoje

Užlaikome laikrodžius ir laikrodėlius, auk-
sinius žiedus, šliubinius ir deimentinius, muzi-
kas, gramofonus lietuviškais rekordais, koncer-
tinas, ant kurių gali groti ir nemokantis viso-
kius šokius: armonikas rusiškas ir prusines,
importuotas ir taip jau rusiškas balalaikas ir
gitaras. Taipgi vargonų pardavimas.

Taipgi taisome laikrodžius, laikrodėlius, vi-
sokius muzikališkus instrumentus ir revolverius.
Savo darbą gvarantuojame. Musų kainos ant
visko žemesnės, negu kitur. Gyvenantis už Chi-
cagos orderius galite siųsti per laiškus.

STEPONAS KAZLAWSKI

4632 S. ASHLAND AVE., CHICAGO, ILL.

TELEPHONE DROVER 7309

4632 S. Ashland Ave.,

CHICAGO, ILL.

